

junij 2020

Leto 2020

Jadransko morje

1. junij 2020, ponedeljek

Sunj, Lopud - Slano, Hrvaška

Spanje v današnji noči je bilo spet moteno. Pa ne zaradi pizze ali vremena, ampak zaradi tega, ker nimava glavnega jadra navijalca in ta obupno ropota, ko se samo dotakne stene jambora. To je nujno potrebno sanirati ASAP! Pokličeva v Dubrovnik in nama podajajo telefonske številke. V Slanem so bolj podjetni in takoj nama naredijo, če prideva. In prideva. Dobro uro je do obeh destinacij in iz Slanega imava krajšo pot v Split, torej je to še bolje.

Priveževa se na gradsko rivo in v minutki je pri nama Ivan. Začne se obetavno. Vodilna vrvica je v jamboru, le da je nisem videl, ker je bila zavezana za dviznico in potegnjena v jambor. Ko je šla dviznica ven, je šel tudi vorsprung (ali po dalmatinsko messenger, hmmm...) ven. Pola sata i biće gotovo, je Ivan strumen. Takšna je prognoza za danas. In če se meteorologi lahko motijo, zakaj se ne bi smel tudi Ivan.

Vse skupaj bi lahko opisoval približno tako, kot čiščenje mojega sidrnika pred nekaj dnevi, le da tukaj ne gre za plezanje v sidrnik in pretepanje z vodo, ampak plezanje na jambor in pretepanje s preozkimi odprtini v jamboru. Najprej sva poskusila vleči od spodaj navzgor. Ni šlo. Potem v drugi smeri, tudi ni šlo. Obe metodi sva izvajala na več načinov, jasno. Namesto vezanja in lepljenja vodilne vrvice, sva kmalu poskusila s šivanjem. Tudi nič. Ne gre skozi in pika. Na koncu sva (no, Ivan jo je) napeljala nov mesendžer, ki ga je nekako uspel spraviti skozi jambor s svinčeno vrvjo (prvič sem videl tako čudo tehnike). Tega sva potem prišla na dviznico in speljala po alternativni poti skozi jambor. Ivan na vrhu (tretjič) in jaz spodaj (tudi tretjič) sva jo nekako povlekla skozi. Eureka! sem zakrulil po šestih urah izvajanja try & fail metod. Samo, da je konec tega mučenja...

Dviganje jadra in ostale malenkosti (vijačenje mehanizma, kovičenje vhodnika, pospravljanje treh štrikov, ki so nosili Ivana v višave - pospravljanje že tretjič, jasno, ker sva bila vsakič optimista) so minile kot bi rekel keks. Na srečo je bil Ivan tisti, ki je plezal na jambor in jaz samo asistent. V tem primeru asistent dviga glavnega izvajalca na vrh jambora. Hic!

Ko je vse urejeno, se končno usedeva v kokpit in popijeva pивce za živce. Več pivc, nekaj ciprskih in nekaj hrvaških. Potem bi midva z Vesno na večerjo, ura je šest popoldan. Pa pride inkasant in naju lepo prosi, če bi se raje sidrala v praznem zalivu. On mora kasirati (400 kun je ceha za privez na rivi, high season - itak sva pa edina turista). Ampak, midva bi pa na večerjo. Gledajte, preko dana sam vidio, da radite i sada vidim, da ćete biti gosti naše konobe i to je besplatno. Ali posle osam na večje može doći kontrola. Molim lijepo, ja nemam srca, da vama uzmem 400 kuna, to je cijena za čarteraše. Ali red je red i ako mene uhvate, da ne radim...

Razumeva ga, greva na večerjo in potem sto metrov stran na sidro. Vesna je s školjkami na buzari zadovoljna, omaka je bila odlična. Jaz sem se z ribjo juho nasral. Upal sem, da so v zadnjih petnajstih letih začeli kuhati take juhe, kot povsod drugje po svetu, pa jih niso. Voda, koščki kuhane ribe, paradižnikova mezga in riž. Le kosti ni bilo, kar je bila včasih stalnica. Kakorkoli, omako za mušule znajo narediti, juhe pač ne. In lignji z blitvo so bili tudi v redu - samo tega pa kuhar že skoraj ne more faliti (friški jadranski lignji - made in japan).



v nekdanjem hotelu Admiral smo spali eno noč v času mojega maturantskega izleta; žal je bil med vojno bombardiran in to je nova različica; vprašanje, če ga bodo sploh odprli letos zaradi corona ukrepov



ko se vračam iz trgovine s svežo štruco kruha, vidim majstora Ivana na našem jamborju že od daleč



to so bili prvi poizkusi popravila



Tone je nekaj stokal, ko je suhcanega Ivana vlekel gor; pa komentiram, vidiš kako je to, ko jaz tebe vlečem gor; haha ti mene vlečeš gor s počasno, jaz pa s hitro brzino ... ah ja, pomembno je, da prideš na vrh, pa ni pomembna brzina :)



naš jambor je 16 m visok



riva je prazna, le nekaj šolark se rola



Ivan je moral kar trikrat do vrha splezati



mama je prišla na rivo, sedla in pričela z lovljenjem večerje



prav luštni so sedaj zalivi, takole prazni... samo, če ne bi bilo tako mrzlo morje in hladne noči



zelena okolica



školjke na buzari so bile odlične; lignji povprečni, vendar jih tako dolgo nisem jedla, da so mi bile v užitek



na rivi en mali kafič oz. nedelujoč fast food; v bistvu nama Ivan ni znal povedati komu je ta pomol namenjen (zaradi teh črnih gum, ki so sedaj vidne na Mali :()

2. junij 2020, torek

Slano - Przina, Korčula, Hrvaška

Danes ni tako hladno, kot je bilo še nekaj dni nazaj, ko sva se v dubrovniški marini grela s kaloriferjem. Čisto spodobne so jutranje temperature. Preko dneva je pa itak prijetno na soncu. Temperature pa prav dolgo ne testirava, s kavico v roki se odsidrava in via Korčula.

Vetra nekaj celo je, 2 bofora v nos in tako malo cickcakava med Mljetom in Pelješcem, za pol ure vmes padeva v brezvetrje in prižgeva motor in nato spet jadrava proti Korčuli, tokrat s skrajšanimi jadrmi v štirih boforih orce. Nekje na Korčuli bi prespala. Nekje čim dlje, da bo jutri manj poti pred nama. Popoldan se je šele začel in lahko prideva še daleč.

Ampak. Nekaj milj pred otokom se plani podrejo. No, če ne bi bil v življenju vedno (pre)velik optimist, si jih sploh ne bi delal. Vreme se drži napovedi. Veter se dvigne na petko, kasneje šestko in plovba v val je praktično nemogoča. Za naju. Čarteristi mirno nabijajo s polnim gasom v kratke in strme valove. Za njih ni ovir, oni morajo biti nocoj na večerji v Korčuli. No, midva se z muko prebija do otoka in sidrava v najbližjem možnem zalivu. Nadaljujeva jutri. Raje v bonaci, kot

direktno v veter in val.

Itak imava pa oba kar nekaj dela in enkrat ga je treba narediti. Naj bo to nocoj. Jutri imava v planu 65 milj do Splita. Ampak, plani so zato, da ... kako že gre to?



v marini Slano ni bilo videti življenja



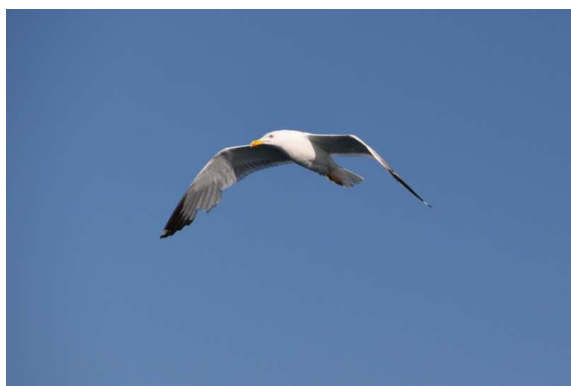
še zadnji pogled na Slano



ko sva priplula v zaliv Przina, sta bili sidrani dve čarterski jadrnici; no čez dve uri sta že odpeketal naprej do mesta



ob pol šestih zvečer se je plaža spraznila; nekateri so se veselo kopali



vržem v morje nekaj listov slabe solate, pa so ptiči samo gledali in nič pojedli

3. junij 2020, sreda

Przina, Korčula - Le Meridien, Split, Hrvaška

Malo po zori izplujeva. Sama sva bila v zalivu, sama sva na morju. Čarteristi še spijo po marinah. No, nisva čisto sama, na mirnem morju je kar nekaj čolničkov, domačini so skočili po kosilo. Ribiči iz vode vlečejo parangale, vsaj na kakšnem so sigurno tudi ribe.

Dopoldan je morje mirno, omembe vrednega vetra ni, jadra pred Korčulo sicer dvignem, pa jih zelo kmalu tudi pospravim. Sedaj nisva več sama, na poti do otoka Lesine (po hrvaško se mu reče Hvar) je nekaj pleasure crafta ves čas na vidni razdalji, tri ali štiri vidim v vsakem trenutku. In še nekaj ribičev. Motorirava in proizvajava vodo. V marini za priključitev na vodovod zahtevajo 30 kun. Na dan. Mogoče pa po tej tarifi vodo odkupijo od naju? Mogoče bova pa v marini buzinirala?

Malo po poldnevu naju obišče veter in zadnjih 20 milj nekaj časa lepo jadrava, zadnji konček poti pa je spet bonaca. Ko jadrava, jadrava lagano engleski, lagano džentelmenski. Po planu sva pozno popoldan v hotelski marini Le Meridien. Še dobro, da ni vetra. Ožja, meni poznana, marina je samo še v Barceloni. Tudi tista je nobel. Družbo nama v marini delajo podobna plovila, kot nekoč v Porto Cervu. Tam sva bila privezana na dinghy pontoonu in bila tam najmanjši dinghy, edini z jamborjem. Tukaj ni tako hudo, je pa podobno. Tudi tukaj je Mala petnajst metrov višja od druge najvišje barke.

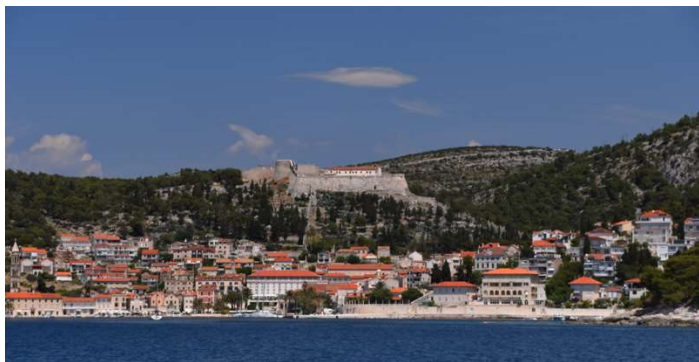
In potem! Potem pride babi na svoj račun. V objem ji padejo vnuki. Da ne bo pomote, objem je na meter in pol razdalje in vsi so okrašeni s pustnimi rekviziti. Vse se odvija v skladu z novodobnim bontonom. (Nakladam, pa kaj!) Kakorkoli, zvečer se odpeljeva v njihovo vilo, nekaj kilometrov stran in večer se zaključi z braaiado. Logično.



no, pa se končno spet vidimo in objamemo



Tone je prišel na svoj račun



otok Hvar, jadrnic skorajda ni videti od daleč



v Korčulski marini je videti še polno praznih privezov



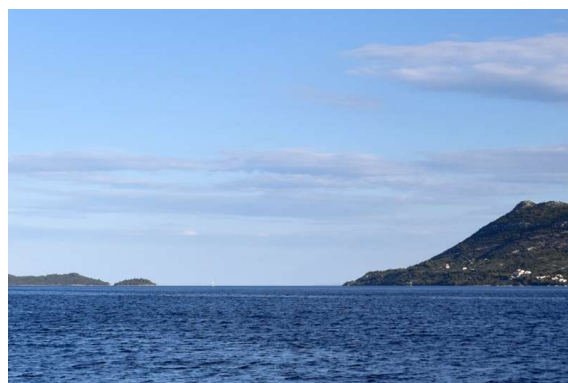
mesto Korčula



mesto Korčula



riva v Korčuli sameva



daleč na obzorju smo videli pluti zgodaj zjutraj eno jadrnico v okolici Korčule

4. junij 2020, četrtek

Le Meridien, Split, Hrvaška

Spanje v noči je bilo spet moteno. Tokrat zaradi preobilice mesa. In vina. Pa to niti ni bilo najhujše. Za bujenje z Vesno potrebujeva spodbujevalno, t.i. opojno substanco. Te pa ne najdeva. Ni druge, potrebno se je odpeljati po njo. Samo, da jo lahko kupimo, se moramo najprej zbuditi. Tega pa ne moremo storiti, ker je nimamo. Kavelj 22.

Odpravimo se torej v ekspedicijo, da najdemo kavo. Najdemo jo, kupimo jo in se vrnemo. Spotoma nabavimo še nekaj bolj (ogljje) ali manj (vse ostalo) potrebnih artiklov in kombi je poln hrane. Vse zaradi ene kave...

Začelo je pihati, jutri naj bi še bolj. Preveriti je potrebno barko. Privezana je dobro, le, ker je štirikrat višja od drugega najvišjega plovila, štrli jambor precej nad okolico in veter jo pošteno nagiba. Vse ostale barke so brez jambora, čudna družba... Ja pa majhna marina relativno dobro zasnovana in notri ne bo vala. Vsaj tako izgleda sedaj, ko je zunaj 25 vozlov vetra. Bomo videli, kako bo, ko jih bo štirideset.

Vsak se zabavamo po svoje. Jaka v bazenu trenira plavanje s plavutkami, jaz treniram prižiganje ognja in kurjenje roštilja. Vsak naj počne tisto, kar zna! In z Juretom skupaj trenirava praznjenje steklenic. In prehranjevanje z mesom. Slednji trening izvajamo bolj ali manj dosledno vsi. Ker sem po napornem treningu kar malo utrujen (nekaj k temu prispeva tudi padajoči zračni tlak), se uležem za pet minut. Zaspim. In se zbudim. Naslednje jutro...



sosed ima rastlinjak gerber



in danes spet roštilj, katerega se kar ne prenamajemo



v marini Lav (spada pod hotel Le Meridien) smo edina jadrnica med težkimi motornjakači



čeprav spada marina pod Le Meridien (hotel se odpre šele 15.6.), je marina cenejša od Aci marine

5. junij 2020, petek

Le Meridien, Split, Hrvaška

Problemi z jutranjo kavico se nadaljujejo. Kavico danes sicer imamo, ne moremo pa do nje. Zaklenjena je v kuhinji. Tudi ključ od kuhinje imamo. Samo. Kuhinja je zaklenjena od znotraj s ključem v vratih, hic! Nekaj telefonskih klicev je bilo potrebnih, da so se stvari uredile. In potem, ko spijem tako prepotrebno jutranje poživilo, šele sploh lahko začnem razmišljati o čemerkoli drugem.

Pogled skozi okno pove, da so meteorologi skoraj zadeli vreme. Dežja sicer ni, je pa temno, kot v rogu. In kmalu tudi mokro. Primeren dan za delo. Pa se lotim dela. Zračni tlak je tak, da oči komaj držim odprte (ali pa je to zato, ker moram delati?) in šele okoli poldneva je večina stvari pod streho.

Kosilo je v lokalni birtiji. Iz preventivnega vzgiba ribje juhe nisem naročil (in izkazalo se je, da sem storil pravilno), imeli pa so girice (aka atherina) in spet sem se počutil domače. Te majhne ribice se je z roko. Še frišen bel kruhek in jaz sem bil s svojo hrano zadovoljen. No, tudi predjedi so bile povsem spodobne kakovosti. Istarska malvazija tudi.

Popoldan se razdelimo v dve interesni skupini. Eni gredo v šoping, drugi gremo... ne, ne ... ne gremo kurit roštilj. Razloga sta dva. Manj pomemben je ta, da smo se ravnokar najedli in bolj pomembno je dejstvo, da dežuje. Močno dežuje. Današnje drugo kosilo tako odpade, večerja bo pa pripravljena v zimski kuhinji.

Morda bo pa jutri vreme le omogočalo izplutje vsaj na dnevni izlet?



... in danes spet roštilj s pravoverno mikico drugače pa ni časa fotografirati :)



plaža v marini Lav



Chuck Norris in corona

6. junij 2020, sobota

Le Meridien, Split, Hrvaška

Končno jutro brez kavnih težav. Vnuk nama jo pripravi kar v sobi. In ker smo hitro pokonci, je potrebna takojšnja akcija. Za na morje ni, oblačno je. To pa ni ovira za bazen. Za nekatere. Jaka čofota medtem, ko se jaz naokoli sprehajam v puloverju. Meje tolerance so pač različne.

Se mu pa pridružim popoldan, ko so mojstri bazen popravili. Ogrevanje spet deluje in voda je v nekaj urah za stopinjo toplejša, kot sicer. Malo poguma je vseeno potrebnega, da se požinem v 22 stopinj toplo (bolj pravilno, hladno) vodo, ko pa sem enkrat notri, še nekako gre. Sem pa prvič videl nekaj, česar še sedaj ne razumem. V vodo so vzdrževalci stresli veliko vreč soli. Toliko, da so ustvarili slanost kot v Sredozemskem morju (35 ppm). Zakaj? Nisem uspel razvozlati.

Sedaj vem tudi nekaj, česar z zagotovostjo nisem uspel izvesti od nobenega slovenskega poznavalca Hrvaške, niti od osebja v marini. Ali potrebujemo za dnevni izlet popis posadke? Celo dopoldne telefonarimo v luško kapitanijo, pa je brez odziva. Potem se osebno namenimo tja, nič drugega nam ne ostane. Ampak, pridemo samo do vrat. Tam sicer o crew listi nič ne piše, je pa zavedeno, da so maske obvezne. Hmmm... Tuhtam, kako dalje, pa ne stuhtam. Vesna je bolj pragmatična. Odrine me, vstopi in vpraša. Odgovor je po moji želji. Ne potrebujemo crew liste, niti podnevi, niti ponoči. Le za prečkanje državne meje jo moramo imeti. In takrat se temu v novoreku reče clearance, nas poduči kapitan. Že pet let je tako. Joj, kako domače. Končno je tudi na Hrvaškem tako, kot kjer koli drugje na svetu...

Sprehod po splitski rivi je kratek, zato je pa postanek v enem izmed mallov daljši. Jutri gremo loviti ribe, zato se je potrebno opremiti z vsemi potrebnimi rekviziti. Lov mora biti uspešen. In za lov potrebujemo dve stvari. Lovsko opremo in uplen. Oboje nabavimo.



Jaka že zjutraj v bazenu, čeprav je bila izredno hladna voda



v Splitu na lučki kapitaniji zvemo vse kar potrebujemo ta trenutek vedeti (le čemu se ni javil na telefon in prihranil vožnjo?)



sicer pa vsaka stvar za nekaj dobra: pravi užitek je bilo videti vrvež na splitski rivi



stari del mesta ima še vedno tisto svojo dušo



vsi lokalčki so bili opoldne polni, nisi našel proste mize



na rivi smo si mi trije privoščili en sladoled



od daleč je zgledalo, kot, da so kovinski človečki na strehi



tudi gate in majce na obešene na rivi so del utripa

7. junij 2020, nedelja

Le Meridien, Split - Nečujam, Šolta, Hrvaška

Na vse zgodaj zjutraj se odpravimo na ribolov. Vetrta ni, motor poje. Dve uri in sidrani smo na Šolti. In tam, akcija! Ribiško opremo na plan in v ribolov. Super-truper (smrdljive) vabe na trnke, sardinino olje okoli barke v morje in v minuti in sedemnajst sekund bi morala biti riba na palubi. Ampak, nekaj so želje in drugo je realnost. In potrpežljivost, ki (vsaj pri najmlajšem članu posadke) ni pretirano izražena. Ker se pač riba tako hitro ni uspela (ali pa se ni hotela, kdo ve?) ujeti, je ribiška oprema romala v roke odraslih. Rezultat je bil sicer podoben, vzrok pa čisto drug. Složno smo ugotovili, da tukaj pač ni rib. Napaka je torej v ribah in ne v ribičih ali njihovi tehniki.

Vse to skupaj pa še ne pomeni, da rib danes ne bomo jedli. Včeraj ulovljene na kunice smo spekli na roštilju. Pri tem smo na Mali prvič uporabili dvojno mrežo, ki nama jo je kupil Brane v Izraelu. Ribe na mediteranski način, pečene na žgari skupaj z glavo in kostmi, sicer niso ravno najbolj po mojem okusu, a vseeno je to bolje, kot biti lačen. Ali jesti sendvič. Kar se ostalih članov posadke tiče, pa ... hmmm ... enim so teknile, drugim (ribolovcem) ne najbolj. Razumljivo, boljše bi bile tiste, ujete na vabo, pa četudi bi bile po okusu slabše.

Po sedmih mesecih reaktiviramo čolniček in motor. Pali iz prve (s pomočjo spraya s pomenljivim imenom Quick Start), zakadi pa celo okolico. Bencin je preko zime iz rezervoarja izhlapel, olje pač ne. No, po nekaj minutah je spet tako, kot mora biti in najmlajši člani posadke se pod budnim očesom najstarejšega odpravijo v raziskovanje otoka Šolta. No zaliva, pravzaprav bližnjega dela tega zaliva na tem otoku. Ker so raziskave pokazale potencialno možnost za pijačko na obali, se jim v drugem, poglobljenem, raziskovalnem pohodu pridruži še del posadke, ki je po starosti nekje vmes.

Po kosilu bi radi ujeli še nekaj rib in na sporedu so novi triki. Med drugim tudi lovljenje med jadranjem. Da ne bi bili zaradi ribolova prehitri, v treh boforih krmnega vetra razvijemo le močno skrajšano sprednje jadro. Pa ne za dolgo. Kmalu zmanjka še tega šibkega vetra. Jan z zanimanjem spremlja dogajanje in potem celo prevzame kapitansko vlogo in z Malo mirno cik-caka med trajekti, ki šibajo levo-desno in vsakič sprožijo AIS alarm, ki nakazuje možnost trka.



opoldne je bilo samo toliko plovil v daljnji okolici Šolte



se vidi, da še ni turistov, sončijo se samo domačini



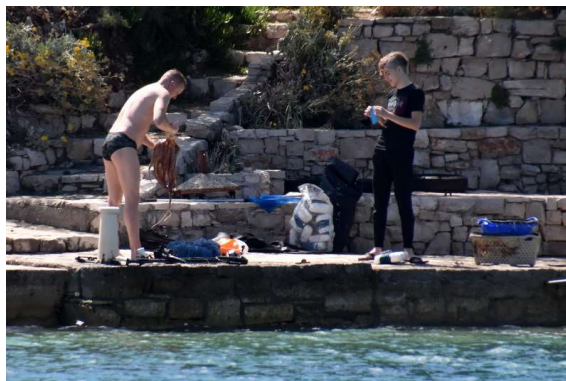
Jaka je zelo kratko lovil, potem ga je nadomeščal Jan, rezultat je bil žal brez izpleta



priprava vabe



okolica zaliva Nečujam otoka Šolta



srečnej ulovil ogromno hobotnico



dedi pelje vnuka na obalo kjer niso imeli niti sladoleda



potem so ponovili izlet h kateremu se je priključil še očka



Jan kapitan se je umikal trajektom, dedi pa zraven v miru kadi pipo



jadra ven, jadra notri, malo učenja vozlov in dan je hitro minil



danes smo pekli ribice ulovljene na kune



prtljaga za enodnevni izlet, pa še ni vsa :)

8. junij 2020, ponedeljek

Le Meridien, Split, Hrvaška

Nisem prvi pokonci. Skoraj sem zadnji. Z vnuki itak ne morem tekrovati, ampak tokrat me je še žena prehitela. Čaka me (skoraj hladna) kavica in (skoraj topla) zajtrk. In potem veselo na delo. Kar nekaj stvari se je nabralo in kar nekaj stvari spravim pod streho do treh popoldan. Pa naj bo dovolj o tej, kako bi rekel, neprijetni temi.

Kosilo je center dogajanja. Razumljivo, dogaja se v letni kuhinji. Vratovina in uležani steaki. Grilled to perfection. Ko tako pospravimo pod streho nekaj kilogramov odličnega mesa in prav toliko enako dobrih prilog je po napornem delu na sporedu relaksacija. Matematika pravi, da enačba "nekaj kg = nekaj kg" vedno drži. Torej smo 50% vegetarijanci. Ali z drugimi besedami, polovica od nas je vegetarijancev. Jaz nisem, čeprav spadam v (eno) polovico.

Kakorkoli, (pre)obilno kosilo je potrebno razgraditi. Nekaj sicer pomaga vino, ki preverjeno topi maščobe (in baje vsebuje tudi vitamin D), večino dela pa opravi čofotanje v privatnem aqua parku. Tale bazen pred vilo s toboganom in ogrevano vodo je čisto spodobna priloga k barbekju stejšnu. Le napor preganjanja z mladino si z njunim očetom pravično razdeliva (pri prehranjevanju nisva bila tako asketska). Petdeset procentno. Če sem že 50% vegetarijanec, naj bom še 50% plavalec. Jaz dosežem do dna bazena, vnuki morajo plavati. V povprečju torej spet zadostim striktni matematiki, ki v ničemer ne oprošča. Matematika je ekzaktna veda!

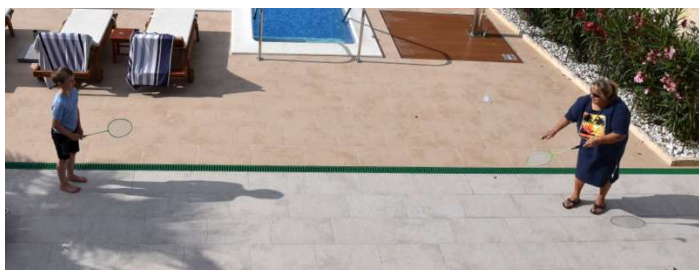
S prehranjevanjem pa s kosilom še nismo končali. Kot vedno. Za večerjo je na vrsti pica, BBQ pizza. Nekaj sestavim popraskamo doma, nekaj jih kupimo v lokalnem marketu. In zakurimo naš barbekju stejšn. In kurimo. In še kurimo. Šamot mora biti vroč. Vsaj bukova drva so tukaj v neomejenih količinah. Vnukom je kurjenje v zabavo, vsaj tako, kot čofotanje v bazenu. Pica, pečena na šamotu, ki je sicer namenjen roštiljari, sicer nima tako dobrih pogojev, kot pica iz krušne peči, se pa na koncu vsi strinjamo, da je preliminarni test uspel in da jutri zadevo ponovimo. S poglobljeno tehniko, ki jo poskusimo še izboljšati. Do konca tedna bo menda že na nivoju "grilled (oz. backed) to perfection".



delo na domu, šola na domu.... kje so tisti časi, ko si bil na počitnicah in si bil na počitnicah?



same suhozemske zadeve zadnje čase: kopanje v bazenu



igranje z vnuki: babiton ali dediton



za večerjo pa home made pizza

9. junij 2020, torek

Le Meridien, Split, Hrvaška

Jutro je delavno. Pravzaprav, čakalno. Prijazni svetovalec iz ene izmed slovenskih programerskih firm ne ve, zakaj dela njihov software narobe. In poda telefon drugemu prijaznemu svetovalcu. In ta po nekaj prijaznih nasvetih (brez rezultata) naprej tretjemu prijaznemu svetovalcu. Nekaj vprašanj in nekaj polurnih čakanj na odgovor je potrebnih, da je v igri četrti prijazni svetovalec. Ta bo podal odgovor - manjana (prevod v slovenščino bi se glasil nekako takole: definitivno ne prej, kot jutri).

Ni bil pa čas, ko sva z Vesno komunicirala s tem (nazovi) call centrom, vržen v prazno. Družinica se je med tem odpravila v nabavo mesa in sestavnih delov za pico. In tudi v nabavo vina. Meso je bilo za kosilo, pica za večerjo, vino za ves čas. Vse za BBQ. Razen vina, to je presna veganska hrana. In po kosilu gre najmlajša tretjina ekipe v bazen, kjer se bijejo borbe za plavajoče artikle, ki jih je sedaj tam že toliko, da ogrevani bazen (skoraj) ne potrebuje nočnega pokritja.

Popoldanska zanimacija za babi je obisk pedikure, za mene pa obisk frizeraja. Če že gre moj najboljši prijatelj 9. junija k frizerju, grem pa še jaz. Me prav zanima, če bo on šel tudi 23. septembra? Kakorkoli, Vesna naju oba (mene in njo) naroči. Ob petih popoldan. V istem mallu, City Centar One West (le zakaj je ena izmed štirih besed hrvaška, druge so angleške?). In prispeva na minuto natančno. Ampak. Ko iščem frizeraj u trećem katu, ga ni (pravzaprav niti ni trećeg kata). Security guy mi pove, da je frizeraj z zvenečim imenom Michelle, na nultom katu, u prizemlju. Najdem ga. In se predstavim s polnim imenom, pod katerim imam rezerviran termin v tem lokalu. Antonija? Me pobara damica na vhodu. Hmmm, pogledam pod trebuh (kolikor sploh lahko) in strumno rečem: ne Antonija, nego Anton. Ampak, ona ima rezervirano za Antonijo. Kar niti ne bi bilo tako hudo, če Antonija ne bi že sedela na stolu. Sedaj se pa zakomplicira. Anton ili Antonija? Ne, tukaj se pa ne dam. Anton, brez debate! Vljudno mi razloži, da pač potem nimam rezervacije pri njih. In doda, da frizeraji z imenom Michelle so trije - verjetno imam rezervirano kje druge. No problem, sem strumen, grem pa drugam - v katerem nadstropju pa naj jih iščem? Hja, u trećem katu, ali u drugom molu. Ufff..., Vesnina orientacija! Malo pogajanja in na vrsti sem čez po ure. U tom molu. Tudi prav.

Tako imam čas za analizo Intersparove vinske ponudbe. Telefon v roke in v akcijo. Vivino mi razloži vse. Glede na zalogo po policah, je v skladu s pravilom "value for money" najboljši shiraz iz južnoafriške province Western Cape, sledijo čilenci in francozi, daleč, daleč na dnu so pa lokalna vina. Hja, škoda. Vedno najraje pijem lokalno, samo ne na škodo kakovosti. In tako, roma celotna zaloga (dobrih) vin iz Intersparovih polic v nakupovalni voziček.

Večerja je spet picerijska. Tokrat smo namesto lopate za štihanje njive, za obračanje pic na šamotu. uporabili dva špohtla, ki sem jih kupil v lokalnem Bauhausu (ufff, kako je velik in kako malo prodajalcev ima, ki bi lahko povedali, kje so bližnjice do artikla, ki ga iščem). Za nasvet, kako priti do Bauhauusa, sem pobaral Gugla in Gugl me je peljal po najkrajši poti. Kot to vedno zna. Tako je izgledalo, kot bi se vozil po Siciliji! Ceste v Splitu so široke za pol avtomobila, promet je pa dvosmeren. No, to niti ne bi bilo tako naporno, če bi bil z običajnim avtom. Ampak, take kombi je skoraj kot tovornjak. Na Siciliji je najobičajnejše prevozno sredstvo Smart, sledi mu Fiat 500. Z razlogom.



hribi okoli Žrnovnice



...hm... bazensko tihožitje



trgovina s spominki: iz ostankov lesa se lahko ustvari tudi slika, če imaš seveda vsaj malo domišljije



v starem delu Splita, si vsak po svoje služi kruh; mama na fotki s tem, da tehta ljudi, ki gredo mimo ... žal turistov ni :(

10. junij 2020, sreda

Le Meridien, Split, Hrvaška

Prijazni svetovalec se je tudi danes odrezal s prijaznimi nasveti. Prijazno je povedal, da bo težava rešena takoj, najkasneje čez dve uri. Zadnjič mi je to prijazno razložil opoldne. Ne bom ga več čakal!

Parlament se je odločil, da je danes na sporedu poučna ekskurzija v stari del Splita. Pogledat gremo Diokleciana, enega najpomembnejših rimskih cesarjev, avtorja in realizatorja ideje o zahodnem in vzhodnem rimskem cesarstvu. Rojeni Dalmatinec, Ilir po plemenu (Ilirom se danes reče Albanci) je med drugim znan tudi po tem, da je poskušal ohraniti verski pluralizem in se je boril proti kristjanom, ki so tedaj poskušali vsem okoli sebe vsiliti judovsko vero. Zgodovina je na žalost pokazala, da pri tem ni bil uspešen in da je prisila nad ljudmi za vladanje vedno boljša od demokracije. Prav tako mu tudi z delitvijo cesarstva ni uspelo ohraniti njegove celovitosti.

In kaj dosti dlje od teh ugotovitev na naši ekskurziji tudi nismo prišli. Zato sva pa z Juretom v podrobnosti spoznavala različne vrste piva, kar nekaj njih. Zanimivo, vsa so bila po 19 kun, le Corona je bila po 26. Očitno jo je že prevzela farmacevtska industrija in ji postavila svojo ceno. No, nekatera piva so bila tudi zastoj. Počen kozarec so nam samoiniciativno zamenjali z novim. Novim kozarcem in novim pivom. Kasneje smo sicer še hoteli naročiti pivo s počenim kozarcem, ali pa vsaj samo počen kozarec, pa nam ni več uspelo. Škoda. Še ribje kosilo v cenovno vzdržni napol fastfudžinjici v centru mesta in počasi se odpravimo proti domu. Ne vem pa, zakaj so nam vsakič, ko smo kaj plačali, rekli hvala lipa. Saj smo vendar plačali s kunami in ne z lipami.

Sprehod po delu mesta, ki je skoraj ekskluzivno namenjen turistom (s kruzeric) razkrije dejstvo, da smo turisti letos tukaj zelo redka pasma. Kelner nam sicer pove, da se spomni še enih pred nekaj dnevi, to je pa tudi vse. Celo branjevka se potruji in nas pobara, če smo iz Murskega Središča. Nismo, me pa zanima, zakaj tako meni? Zaradi našega jezika, razloži, ona je iz Čakovca in se ji zdi, da govorimo njen jezik. No, skoraj, še doda. Zato tudi meni, da nismo čisto iz Čakovca. Ah, ja...

In skok v bazen pred hišo in čofotanje v bazenu in ... odplava mi leča. Ajoj! Tukaj nimam rezervne, na barki je. In po prenehanju čofotanja, se Jure in Vesna odpravita ponjo. Jaz pa na počivanje, na eno oko slep itak nisem za resno rabo. In počivam tako dolgo, da ju ne dočakam. Šele zjutraj opazim nove leče na moji nočni omarici. Hvala.



fantič skupaj z mamico prodaja klobuke



pred obzidjem starega dela mesta prodaja oblek, turistov ni

...



prav lušno se je bilo sprehajati po uličicah, saj ni bilo nobene gužve



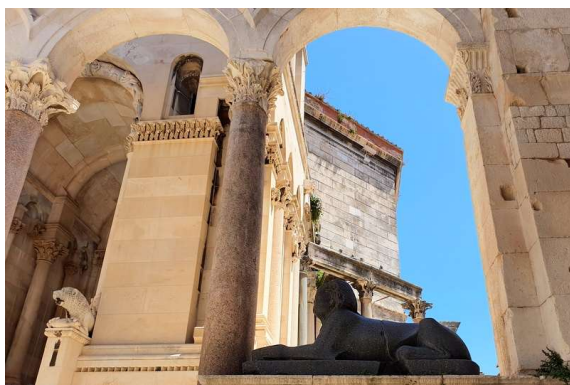
nekaj osamelih turistov ali domačinov si ogleduje znamenitosti



osamele trgovinice pri katedrali



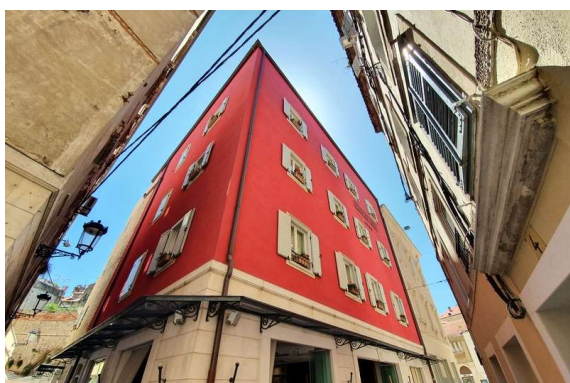
stari del Splita znotraj obzidja večinoma trgovinice, restavracije, kafiči ...



vhod v katedralo



ulica pod uro se imenuje Ispod ure



malo igranja z nastavitvami telefona; drugače pa ne moreš zgrešiti med vsemi temi starimi stavbami hotela s 4 zvezdicami



like a Chuck Norris



bolj malo soldov je padlo v klobuk



danes so ravno zaključili z zunanjo adaptacijo katedrale

11. junij 2020, četrtek

Le Meridien, Split, Hrvaška

Prijazni svetovalec nas pokliče zgodaj zjutraj samo zato, da nam pove, da še ni nič naredil. Niti on, niti njegova ekipa. Da pa še vedno delajo na rešitvi, prijazno doda. Saj je lepo, da skrbi za nas. Ampak. Ni nas pa potrebno vse po vrsti zaradi tega zbuditi. No, proti poldnevu je že šla ura, ko nam končno javi, da sedaj je pa mogoče že kaj narejenega. Upam, da res. Prijazni svetovalci, hmmm...

Razen ukvarjanja s prijaznim svetovalcem, je danes na sporedu potapljanje ladjic. Bitka ne poteka na papirju, ampak v bazenu. Še najbolj spominja na kakšno izmed bitk iz franšizne oddaje Igre brez meja. V glavnih vlogah nastopajo napihljive blazine različnih oblik in velikosti ter trije kapitani. Za potapljanje so zadolžene pa topovski izstrelki v obliki žog. Skratka, skrajno napeto in do zadnjega trenutka neodločeno. Na koncu zmaga tisti z več potrpljenja ostati v bazenu. In čisto na koncu je na sporedu učenje plavanja v slogu kravl.

Popoldan se spet zberemo na terminalu. Točneje pod uro, na kateri piše "terminal". Ura je montirana nad mizo ob braai mašini, torej jo gledam precej pogosto. In vsakič me spomni na najinih 70 dni prebivanja na ozemlju, ki ne pripada nobeni državi. Je pa danes rahlo drugače, kot je bilo prejšnje dni. Meso je tokrat lokalnega izvora in temu ustrezno (pre)soljeno. Veliko ga je ostalo. Vina sorazmerno manj.

Ker so dnevi dolgi, je nekaj časa ostalo tudi za igranje badmintona, ki ga najmlajši protagonist te igre imenuje babiton, dediteon, mamiton ali očiton. Pač odvisno od tega, s kom igra. Naučil sem ga tudi kaj pomeni škis partija. Ta univerzalni termin je del igre dediton in ga uporabim vsakič, ko se mi ne ljubi več skakati za žogico.



Jaka že navsezgodaj vabi na babiton ali dediton turnir...



ali pa vsaj bazen ...



ura na terminalu :)



dopoldne se je stemnilo in nekaj časa kar krepko deževalo... potem pa spet sonce in vroče

12. junij 2020, petek

Le Meridien, Split - Krknjaš, Drvenik Veli, Hrvaška

Na sporedu je izlet na turkizno morje ob osamljenem otoku. Dopoldan motoriramo zato, da bomo popoldan lepo jadrali nazaj z vetrom. Plan uspe. Delno. Da lahko dopoldan jadramo, moramo vstati že na vse zgodaj. To ni bil del plana. Vsaj ne načrtnega. Ampak je nekako le uspel.

Po dveh in pol urah smo sidrani. Grauz! Pet ali šest nas je v zalivu, sami čarteristi in mi (baje, da jih je v sezoni nekaj deset, halo?!). Sem pa zato lahko v miru oživiljal spomine, ko sem bil zadnjič na Hrvaškem pred okoli petnajstimi leti. Tole sidranje čarteristov je res eksemplar za v anale. A-ja-ja-jaaaah! Česa podobnega res ne moreš doživeti nikjer drugje na svetu. Srhljivo zabavno.

Nikjer na svetu do sedaj nisem niti doživel tega, da se sidrišču s polno hitrostjo približuje ferry. Trobi in zahteva prednost (kaj trobi tudi svetilniku, ki mu stoji na poti?). Ko je že nevarno blizu, se premisli, ostro izvede obrat nazaj in se (še vedno s polno hitrostjo) vrne na odprto morje. Nisem, ampak res nisem, razumel tega manevra!

Vsi skačejo v vodo, jaz sedim v kokpitu v flisu. Mi damo v vodo samo termometer. Dvajset stopinj. Ker smo pisмени in temperaturno izobraženi, damo v vodo raje le čolniček. In izvedemo desant na obalo. Tam je oštarija, ki je v vodiču opisana kot silno draga. Sedaj je zaprta. Nije još sezona. Je pa to osamljen zaliv na osamljenem otočku sredi morja (beri: miljo ali dve od celine) z nekaj (zapuščeni) hišami. Voda in elektrika sta tukaj dobrini, 4G omrežje očitno ne. In bankomat je tudi prisoten. V (ekstremno dragi) oštariji. Ta, seveda sprejema samo gotovino, saj je vendar na osamljenem otoku.

Ker je naša oštarija zaprta, bi se morali prestaviti v sosednji zaliv, kjer konoba preverjeno posluje. Pa se nam ne da. Raje malo polenarimo in se gremo športni ribolov. Catch and release. Tokrat v glavni vlogi nastopa Katja. Pa ne s trnkrom (ker za danes nismo kupili dovolilnice), ampak s posodo, s katero zamahne po morju in po zaključku podvodnega loka posoda vsebuje poleg vode tudi rib(ic)o. Simpl ko pasulj.

Povratak je končno v mojem slogu. Lagano džentelmski. F5S175, bi rekel v angleški latovščini. Pet boforov skoraj čisto od zadaj z desne strani, bi bilo pa po naše. Samo s sprednjim jadrom dosegamo pasatno potovalno hitrost (150 milj na dan). Nekaj malega vala je pa povsem dovolj, da večina posadke zaspi. Kar pa ne velja za kapitana Jana, ki nas je varno pripeljal na izlet in tudi vrnil domov. Mlada glava v trenutku osvoji vektorsko matematiko AIS in lepo vijuga med premikajočimi se ovirami. Ker pa malo bolj izkušen član posadke vseeno ni odveč, tudi sam vržem kak uč na okolico. Večinoma ni panike, enkrat pa bi bilo lahko tudi narobe. Le dvajset ali trideset metrov nas fali katamaran brez jader s polnim gasom in brez kogarkoli za krmilom. Menda ni potrebno dodati, da je priplul z naše leve strani, da smo mi jadrali, oni ne in da smo za čisti dodatek imeli tudi desne uzde. Oni ferry dopoldan je vsaj trobil, preden se je namenil pokositi sidrišče, tile čarteristi pa nič. Hrvaška...

Po plovbi pa na pico v fensi picerijo. Mizo za vsak slučaj rezerviramo, kar se zdi meni nekam nepotrebno. Pa ni. Ob odhodu je gostilnica nabito polna in komaj najdem izhod. Pred izhodna vrata so namreč med tem postavili še eno mizo.

Le Meridien je prestižna veriga hotelov in tej nalogi so poštene kos. Ker ni nobenega gosta (no, mi smo edini tuji gosti, ostalo so Splitčani), se izkažejo. Happy hour je sicer od petih do osmih popoldan, pa nam ga ob devetih zvečer še vedno upoštevajo. Na moje začudenje, lepo razložijo: ovog-lita-je-hepi-aur-non-stop-do-petnaestog-šistog. Hja, do takrat je hotel zaprt in do takrat gostje še niso turisti...



danes je najstarejši vnuk Jan med plovbo ves čas bedel nad instrumenti



res prekrasne barve morje, le plaža je kamnita in na žalost za mene (in ostale na naši barki) prehladno morje



dedi se odpelje z vnukoma raziskovati obalo



nekako se človek kar ne navadi te gužve (že lani na jonskem morju je bilo v glavni sezoni grozno) ... ampak mi še sredi junija nismo in čarteristov skorajda ni !



na obali ni videti kakšnega življenja



da bi svojo barko pustil in šel na obalo, ni najbolj varno, saj se nekateri sidrajo pri 10 metrih z 20m verige (videli, ker so bili čisto zraven in imajo označeno verigo)



nazaj grede je bila prav prijetna plovba, le zelo hladen veter je bil



na teh majhnih otočkih je bilo polno ptičev

13. junij 2020, sobota

Le Meridien, Split - Bol na Braču, Hrvaška

Kar je Jure obljubil, tega se je tudi držal. Obljubil je, da ne prideta pred enajsto zjutraj. Nekaj minut kasneje pa sta s Katjo že tukaj. Takrat je za nami že naporno dopoldne. V vse možne kotičke barke je bilo potrebno stlačiti hrano in pijačo, ki je ostala. Šest velikih nakupovalnih vreč na še enkrat toliko podlage. Podlago smo na Malo spravili že včeraj, ki jo je s parkirišča do barke dostavil mariner z električni golf cart kamionom. Ko se je danes slučajno spet peljal mimo, mi je takoj ustavil in ponudil uslugo prevoza. Sem se mu očitno zasmilil.

Kakorkoli, tako nabito polna s hrano ni bila Mala niti, ko smo prečkali Pacifik. Sladoled v žogici sem v zamrzovalnik zabijal z gumijastim kladivom. Skoraj. Če spet nastopi corona-time, sva preskrbljena z vsem. No, skoraj vsem. Rumena zastavica je že precej scefrena. Te pa nimava.

Ob pol dvanajstih se okrnjena družinica poslovi in odpelje proti domu. Okrnjena zato, ker je Jan ostal z nama in bomo v naslednjem tednu skupaj vandrili od otoka do otoka, kar si je on silno želel. In babi tudi. Današnji cilj je Bol na Braču. Vse je pripravljeno, le še marino je potrebno plačati.

Ampak. Pri plačilu se zaplete. Privez bi imela brez vode in elektrike za vse dni, razen za danes, ko bi vodo rad natočil. Včeraj mi je namreč počila visokotlačna cev v water makerju, ki ga na Jadranu pravzaprav niti ne potrebujem, saj se da vodo natočiti za vsakim ovinkom. Popravljal ga bom - manjana. Ampak, ko Vesna v recepciji pojasni, da potrebujemo okoli 200 l vode, ji teta lepo razloži, da to ne gre. Enota mere je ena tona. Tako zahteva program. Vse do ene tone je gratis. To je dobro. Slabše je, da ta program drugače razume dikcijo, da po desetih dneh priznajo 10% popusta za privez. Za program je (sicer matematično popolnoma pravilno) "po desetih dneh" pač "od enajstega dneva dalje". Pa tudi to še ni največji problem. Kreditne kartice ne delajo. Nobena. In po četrtr ure mučenja, receptorka le nekako ugotovi, da jim ne dela internet. In se spomni tudi zakaj. Niso ga plačali. Ker ga zaradi korone (ko je hotel zaprt) ne potrebujejo. Mi smo letos prvi gostje (razen pavšalistov, ki plačajo enkrat letno, januarja, z bančnim nakazilom). Rešitev je gotovina. Ampak. Toliko je pa nimava. In mariner lepo fura Vesno z električnim golf cartom od bankomata do bankomata, dokler en izmed njih ni aktiven. Corona time!

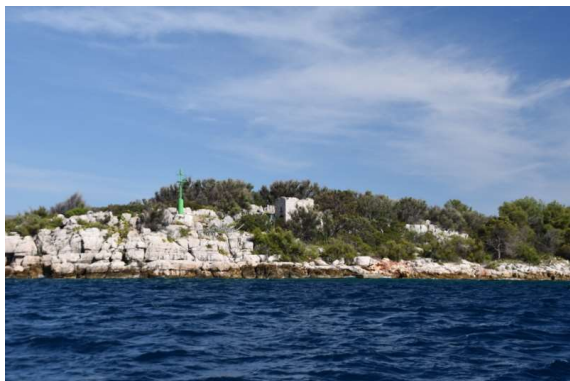
Ob enih končno izplujemo. V tako ozki marini z mooringi to ni tako enostavno, kot izgleda na prvi pogled. Ne glede na to, da sodi Mala v kategorijo dingijev z jadri je ni možno obrniti v veter v kanal, ki je ožji od dolžine naše barke. Če bi imel bow thruster, bi bilo enostavno. Pa ga nimam. Lahko pa obrnem kljun od vetra. In potem brez težav izplujemo iz kanala vzvratno. Sovražim marine z mooringi. Okoli fingerja se da zapeljati 10 cm stran, okoli štrika v vodo iz sosednje barke, pa nekaj metrov (ob upoštevanju mojega skoraj 2 m globokega krmila).

In potem jadramo. Vetra je bolj malo in hitrost je temu primerna. Pa zapiska. In takoj zatem še enkrat. Prečkamo namreč plovno pot trajektov iz Splita na Supetar. In nazaj. Točno tam, kjer se trajekta srečata, bomo tudi mi. Ajoj! To, da se bodo kaj resno umikali jadrom, ni za računati (še posebej, ker je na AIS tudi podatek o zastavi plovila). Na katero koli stran odvijemo, bomo rešili en problem, in poslabšali drugega. Rešitev je torej edino taka, da razvijemo več jader, pospešimo in uidemo iz škarij še preden se stisnejo. Vključimo torej še tretje jadro, tisto, ki uporablja neodvisen veter, pospešimo iz pet na krepkih sedem vozlov in ko se trajekta srečata, smo mi varna dva ali tri kable stran.

Veter nam še kar nekako služi, le skozi Splitska vrata malo preveč niha (nekako med -5 in +20 vozli). Genovo z Janom navijeva, in po dobri milji, ko se smer in hitrost stabilizira, spet odvijeva. Tokrat močno skrajšano. Vendar je to dovolj za hitrosti precej preko 8 vozlov. Hja, nova jadra, nov antifouling. Kasneje, po kanalu med Bračem in Hvarom, vleče čisto od zadaj in imamo izobešeno samo prednje jadro, ki ga za Zlatnim ratom pospraviva, si ogledava bojišče in nadaljujeva v lučico Bol.

Potem pa naokoli. Mestece je simpatično. Vedno je bilo tako, tukaj sem bil velikokrat. Simpatičen je tudi kafič na rivi, ki ima dve vrsti cocktailov s skoraj enakim imenom. Sex on the Beach in Safe Sex on the Beach, Mojito in Mojito Sport, Pina Colada in Virgin Pina Colada. Eni so brez alkohola. Jasno, da so dva takoj prodali (in še eno pivo za mene, tudi).

Ob sprehodu se ustavimo pri stopnicah, ki so jih posvetili Franju Josipu, ko je shodil. Franjo Josip je bil avstroogrski cesar. Poleg pa je bil tudi plakat, ki vabi v letni kino, ki se začne čez deset minut. Jasno, da si je to čudo tehnike potrebno ogledati. Očitno preko spleta prenesenih dobrih 170 GB filmov in dodatni nov disk s filmi niso prava stvar. Kino je le kino, še posebej letni kino.



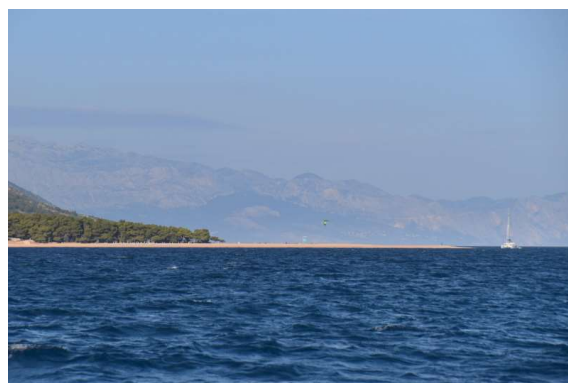
med plovbo; ostanki stare kamnite hiše



danes smo večino plovbe jadrali in jadra gor, dol, levo, desno...



no, to, da pluje nekdo z odprto platformo, je malce neobičajna plovba



Zlatni rat - katamaran kar sidran, čeprav je prepovedano



plaža še vedno sameva



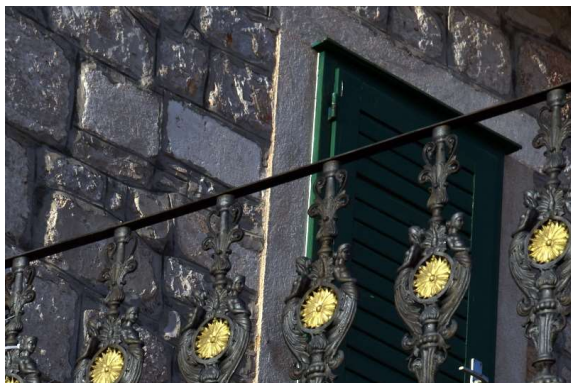
je bilo pa zato kar nekaj kajtarjev in surfarjev



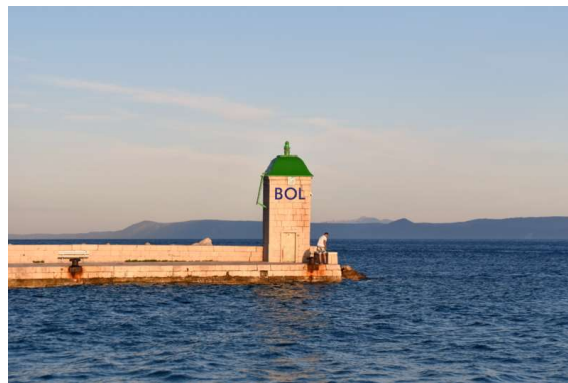
na Zoo station sposojajo kajte, supe ipd...



mesto Bol je simpatično, staro mesto



zanimivo izdelana ograja



edini osamljeni ribič na pomolu ... čez teden dni bo sigurno drugačna fotografija



skoraj 140 let stara Loža je danes polna trgovinic (danes večina zaprtih), kafičev



z Janom sva si ogledala film v open air kinu ... je bilo kar hladno zunaj

14. junij 2020, nedelja

Bol na Braču - Jelsa, Hvar, Hrvaška

Jan priskrbi svež kruh, pekarna je tri korake od priveza. Za zajtrk intenzivno praznimo hladilnik, a kljub temu je uspeh bolj kilav. Ko ga odprem se še vedno kaj vsuje ven. Le hladilnik za pijačo se da popoldan že zapreti - do sedaj je bil pokrov odprt in pijača pokrita z ledom. Ta se je končno stopil.

Sprehod na Zlatni rat, najbolj oblegano hrvaško plažo s pol milijona obiskovalci letno (po njihovi navedbi, seveda) postreže z novo in lepo urejeno sprehajalno potjo, ki je moj dvajset let stari spomin ne pomni. Prej razlupani Balkan je tako bolj podoben vedno urejeni Španiji, kot še vedno razlupani Grčiji. Ampak. Nije još sezona. Vse je zaprto, le divje hiter zastonski internet deluje na plaži. Verjetno je hiter predvsem zato, ker sem edini uporabnik. Sladoleda in hladnega piva ni za dobiti. Šele tik pred mestom je odprt en kiosk s sladoledom. In še ta je brez piva.

Izplujemo v svež veter, 5, morda 6 boforov. Smer je zato jasna, down wind je Jelsa na Hvaru. Začnemo s močno skrajšano genovo, ki ji malo kasneje dodamo nekaj malega glavnega jadra. In nato precej hitro povečujemo kvadraturi obeh jader. Nekaj časa je zaradi tega hitrost konstantna, ko kvadratov ne moremo več dodajati, začne hitrost padati. Ko pade pod tri vozle, presekamo gordijski vozle. Kvadrati padejo na nič, hitrost se poveča na šest vozlov. Le kako je to mogoče?

V Jelsi se privežemo v prazni luki. Port policaj nam lepo pomaga pri privezu in da nam še popust pri plačilu priveza. Res je, da ga mi sicer nikjer ne opazimo, razen v njegovi izjavi, a dober namen tudi nekaj šteje. Za manj denarja, kot v Bolu imamo tako vključeno vodo in elektriko ter sanitarije. In gratis drugi mooring line. Hmmm...

Pa skok v rentič in naokoli. Rentakarovec je prestrašen človek in se striktno drži korona distance. Corona-time, pove. In ta korona je tudi kriva za rahla odstopanja od ustaljene prakse izposoje avtomobilov. Takole gre. Če nas policija vpraša, čigav je avto, nikakor ne smemo reči, da je rentan, ampak da je izposojen od našega dobrega prijatelja Valentina. Zaradi zavarovanja, doda, saj avto zaradi korone ni zavarovan, ampak ga krije njegovo osebno zavarovanje. Če bomo imeli prometno nesrečo tudi nikakor ne smemo klicati policije, ampak njega. Bo že on potem vse uredil. Zardi korone, jasno. Plačilo (spet samo zaradi korone) ni možno izpeljati s kreditno kartico, ampak izključno v gotovini. In še nekaj podobnih pravil našteje. Jasno, kot beli dan, tale firma je borrow-a-car in ne rent-a-car. Samo zaradi korone, jasno.

Zapeljemo se v nekaj obmorskih mest, povsod presenečeni nad dejstvom, da nije još sezona. Vse je zaprto. V Starem gradu se resno namenimo nekaj pojesti, pa po krepki uri sprehoda po rivi in njeni okolici končamo na sljadoljedu kot šiptara. Ta je odprt. V mestu Hvar je malo bolje. Po pol ure najdemo spodobno oštarijo, ki se nas usmili in nas je pripravljena nahraniti. Smo pa danes videli eno slovensko, tri avstrijske, eno madžarsko in eno srbsko registrsko tablico. In slišali nekaj slovenskih in nekaj nemških besed. Nismo več sami!

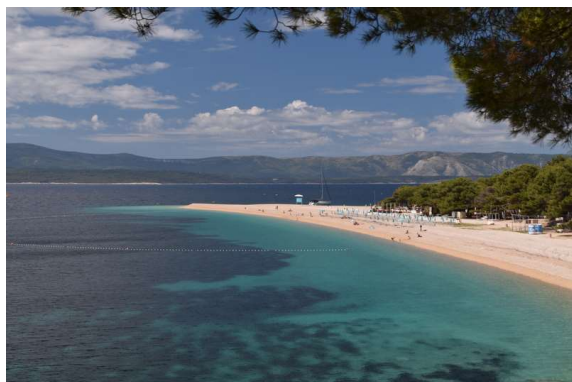
Ne vemo, ali bi avto vrnili nocoj ali jutri, pa naredimo kompromis. Parkiramo ga pred rentakarovčevim ofisom in zadržimo ključe do jutri. Potem pa na barko, Jan mora v šolo, nedelja je vendar.



pot speljana od mesta Bol do plaže Zlatni rat je ves čas v borovih gozdov (pa še diši zelo lepo!) ... sprehajalci so redki navkljub nedelji



zanimivi tabli: plaža za pse in plaža za invalide (omogočen lažji dostop)



plaža Zlatni rat ... če bi bilo toplo morje, bi tudi jaz skočila vanj...tako pa :(



špička zaliva v tem položaju nič posebnega; drugače pa CRO razglaša ta rt kot simbol Jadrana



marina Jelsa, edini smo bili opoldne, ko smo prispeli na Hvar...proti večeru nam je delalo le dodatne tri jadrnice



Gradsko vijeće (Stari grad) je v tej stavbi... ne vem ali je rakovica na vrhu stavbe ali ?



kod Barbe Luke so ubijalske cene hrane in pijače (mesto Stari grad)



Trg sv.Stjepana je največji trg v Dalmaciji; danes ob 15,30 prazen, edine osebe smo mi trije



glavna mestna riva v mestu Hvar ima še veliko prostih vezov za plovila; lokali, restavracije (tiste, ki so odprte) so več ali manj prazne



stol v trdnjavi na Hvaru s tekstom: odmorite dok vam bolja polovica kupuje!



pogled s trdnjave na Hvaru na mesto Hvar in Paklenske otoke



divja sivka

15. junij 2020, ponedeljek

Jelsa, Hvar - Vis, Vis, Hrvaška

Proti jutru dežuje. Nežno škreblija po palubi, ko se zbudim. Takoj zaspim nazaj. In ko se zbudim, sije sonce. Ampak, vseeno se odločimo, da ne gremo nikamor več na Hvaru, avto bomo vrnili. Za to sta zadolžena Vesna in Jan. Napaka. Ves moj trud, da bi hladilnik vsaj malo izpraznil je tako padel v vodo. Domov pritrogata polno vrečo stvari. Vse za zajtrk, kosilo in večerjo. Kljub sklepu, da samo praznimo hladilnik in nič ne kupujemo, hic! Za večerjo bodo polnjeni lignji in škampki. Vesna se spravi s čiščenjem nad dalmatinsko zanemarjene lignje. In kaj ugotovi! Ogojufali so jo. Prodali so ji lignja z ribo v želodcu. Po ceni za lignje! Če ne bi že izpluli, bi se vrnila in reklamirala. No, za nekaj je pa zadeva vseeno dobra. Zdaj vem, kakšni so jadranski lignji. To so pol lignji, pol ribe. Tisto, kar pod nazivom jadranski lignji dobimo na krožniku v oštarijah, so pa japonski. Brez rib so.

Vetra je silno malo, pa še to je iz vseh smeri. Kamorkoli se namenimo, moramo motorirati. Zato gremo proti severozahodu, proti običajnemu prevladujočemu vetru. Nekaj časa. Potem se veter stabilizira in z boforom ali dvema nam vleče točno v kljun. Počasi se dviga in obrača za soncem. Smer je tako določena. Jadra gor in v (najprej ostri, potem

laški) orci skozi Paklene otoke in Viski kanal (verjetno Navionics uporablja srbska imena, če bi hrvaška bi se imenoval whiskey kanal) na Vis. Vsaj ta del plovbe je bil hiter in prijeten. Resda nagnjena Mala lepo reže skoraj mirno morje.

Z Janom sva sklenila, da se danes naučimo pristajanja na boji. Ampak. Vse najboljše boje v luki so zasedene. Zato gremo na drugo stran, tam jih je še veliko prostih. Ni tako zaščiteno, pa v današnji noči ne pričakujem nič strašnega. Na rivo se ne želim vezati, na Vis in njegove mooringe me veže slab spomin. Pred mnogimi leti, na eni izmed regat je bil cilj na Visu. Privežem se z enim mooringom in na prigovarjanje članice posadke dvignem še drugega. Takrat sem menil, da samo zato, da bo mir pod streho, od povratka na barko po večerji ne mislim več tako. Prvi je bil strgan. Ferry naredi zoprni val, ki se odbije od kamnite rive in privezne vrvi trpijo. Zaupaj svojemu sidru, nikoli mooringom, je še dodala. Takrat sem se še učil, ona je bila svetovna jadralka. Joži, še enkrat hvala za nasvet!

Spet, kot že velikokrat, se razdelimo v dve skupini. Vesna bo pripravila večerjo, z Janom greva na obalo. Nije još sezona. Redki odprti lokali in nekaj trgovinic je vse, kar je živega v mestu. Riva je do večera manj kot polovično zasedena z barkami. Nekaj je tudi drugih gostov, celo slovenščino slišiva in avto z ljubljanskimi registracijami vidiva. A očitno se Dalmatincem še ne splača (beri: ljubi) delati. Prodajalci naju nagovarjajo z guten-tag. Samo za naju imajo posebne cene. Meni se zdijo visoke. Ko jim to omenim, je njihova reakcija "marš u pm". Res neukusno. Kakšna razlika med temi dalmatinskimi indijanci in Albancem na Bolu, ki se trudil (z besednim zakladom nekaj deset slovenskih besed) govoriti z nami po slovensko!

Kakorkoli, "nije još sezona" tukaj razumejo podobno, kot na Hvaru, kjer so enostavno odprli vrata na grad brez inkasanta na vhodu. Tam so nam prihranili 125 kun. Tukaj sicer pribremza inkasant do Male in kar sam od sebe začne jeste-vi-več-bili-kasirani in doda ne-si-čam-se. Balkanci po izvoru, mu takoj odvrnemo, da se-i-mi-ne-si-čamo-ali-sigurno-jesmo. Lozinka je uspela in cena je manjša za 150 kun. Brez računa, brez pedeveja, tako kot včeraj na gradu.

Brez pedeveja je bila tudi riba, ki se znašla na Janovem trnku. Ker nima ribolovnega dovoljenja za danes, seveda uradno te ribe ni ujel. Prekrška pa že ne bo delal. Pod nobenim pogojem! In ker gre za ribolov tipa catch and release, riba iz trnka roma v loku proti morju (ja, prav je zapisano, proti morju). Preden se dotakne morske gladine jo prestreže galeb. Njegov ribolov je tipa catch no release.

Po večerji gresta Vesna in Jan v šoping plavutk in maske, darilo za rojstni dan. In sladoleda. Ta ni za rojstni dan, je pa dober. Še na ogled Pojode zavijeta, birtije, na katero me vežejo okusni spomini. Včasih je bila to ena boljših restavracij na Jadranu, danes je up-market konoba.



še zadnji pogled na mesto Jelsa na Hvaru



v ribarnici sem kupila ; sveže lignje presenečena najdem v lignju ribo



pokopališče v mestu Vis, na otoku Vis



ob štirih popoldne je bilo še ogromno prostih privezov na pomolu



Jan ujame dve majhni ribici, ki kasneje romata nazaj v morje (to je bilo po obilnem kosilu)



*najboljši sladoled v mestu Vis je kod Paveta (malce dražji),
samo, da pogledaš vitrino se ti cedijo sline....*



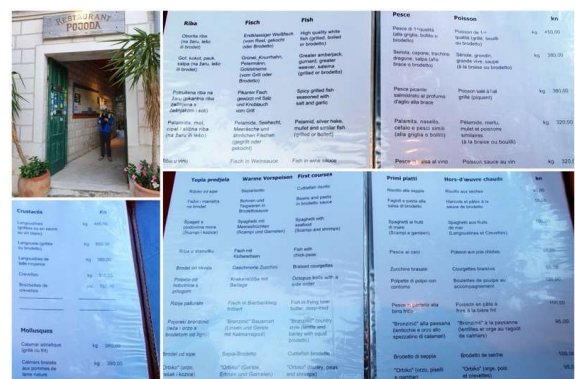
na drugi strani mesta Vis, blizu smo tudi mi privezani na boji



pa sem spet zamudila čas za obiranje kaper



zelo malo je zasedenih privezov na drugi strani mesta;
oštarije samevajo ali pa so kar zaprte



v oštariji Pojode so cene zelo visoke



Mala na boji pred mestom Vis



mesto Vis (Issa) je najstarejše mesto na Hrvaškem

16. junij 2020, torek

Vis - Biševo - Pakleni otoci, Hrvaška

Jan se zbudi prvi, sledim mu jaz. In potem dolgo nič. Z najino pomočjo nama sledi končno tudi Vesna. Danes je na sporedu ogled Modre jame na otoku Biševo. Ampak, še prej morava z Janom po znamke. Na Visu so naprodaj le na pošti. Ta se pa odpre (še) ob osmih. Potem pa na pot. Prvih nekaj milj je silno zoprnih, ko nabijamo v val, pomešan z lastnim odbojem od strmih obal Visa. Motoriramo v skoraj brezvetrju (zračni tok se nad otokom dvigne in ob vznožju pač ni vetra). Potem je vse bolje in zadnjo tretjino že lepo prejadramo s polkrmnim vetrom.

Nije još sezona in cene za ogled jame so izven sezone. Nasploh se mi slabih deset evrov za voden ogled relativno poznane dalmatinske atrakcije ne zdi veliko. Posebej, če to primerjam s cenami v podpovprečnih konobah ali ceno za navadno luknjo v vodi. Jaz na ogled jame nisem šel, ker sem bil že velikokrat, Jan in Vesna sta bila pa navdušena. Tako nad samo jamo, kot tudi nad vodičem privatne ture. Imela pa sta tudi malo sreče (sreča vedno služi hrabrim!), da se je v sicer precej oblačnem dopoldnevu ravno takrat, ko sta bila notri, nad Biševim popolnoma zjasnilo in sonce je pokazalo kaj zna narediti v igri barv.

Jadranje na Paklene otoke je bilo čudovito. Dopoldanskega vala ni bilo več, vetra je bilo za dva do tri bofore in lepo umirjeno smo napredovali proti cilju. Jan je celo zaspal za krepko uro in nadomestil tisto uro, ki jo je izgubil zjutraj, ko je Vesna še spala (jaz itak ne nastopam v konkurenci pri spanju).

Na Paklenih otokih pa... hmmm... Tile Dalmatinci so čisto brez okusa. Priporočeno sidrišče je globoko 30 m, tam, kjer najdem primerno dno na guglovih mapah, leži na dnu postelja in omara. Kjer tega ni, so pa barke, sidrane (kolikor lahko vidim) s scopom 1:2 ali manj), hic! Gužva, gužva, gužva. Še dobro, da je covid predsezona. Še to je grauž in nevzdržno v varnostnem pomenu besede, kako nevarno mora biti šele poleti! Očitno je Jadran res najbolj nevarno morje na svetu. Lahko bi se le sidrali in vezali na obalo. To se mi pa ne ljubi početi. Mogoče kdaj kasneje, toliko da Janu pokažem, kako se to dela, pa nič drugega. Tako vezanje ni gantlemansko! Na koncu odisejate iz zaliva v zaliv, se vežemo na bojo. In jo plačamo. Dobimo popust. Ki ga tudi plačamo. S pivom. Takim, ki ima že pretečen rok uporabe, hehehe.

Spet smo v dveh interesnih skupinah. Jaz montiram mrežo na ograjo, tisto, ki sem jo snel v Dubrovniku in pral z nje saharški prah. Skoraj štiri ure traja moja zabava, a je vredna. Sedaj bomo lahko vso kramo spet metali za ograjo in se ne bo valala po kokpitu.

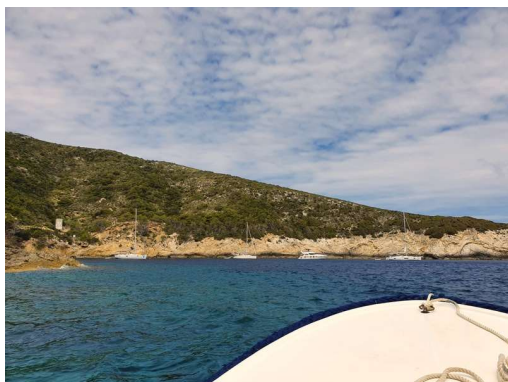
Jan in Vesna gresta v morje. Temperatura sicer ni še, da bi se človek z njo hvalil, ampak, za prvo silo gre. Celo nekaj fotk sta naredila v dobre četrt ure, kolikor je trajala ekskurzija. Po plavanju v taki vodi prija vroč tuš. In malica. In izlet na otok, kjer ni kaj videti. Dolgočasen skomercializiran otoček in nič več. Škoda. Moji spomini so drugačni. Ampak to so na žalost le že spomini. Takrat so bili zalivi še lepi. Sedaj so vsi po vrsti umazani, zasvinjani s plastiko.



dopoldne smo skozi to majhno luknjo šli v Modro špiljo



med glavno sezono so tudi po trije čolniki notri (več jih ne gre), zunaj pa vrsta za vstop ... kakšna sreča, da smo v predsezoni



bojišče je bilo pol prazno, vendar so se plovila menjala kot na avtobusni postaji



Biševo danes čisto drugače kot so spomini daleč daleč nazaj....



na Biševem so ostali samo stari ljudje; mladine ni, šole ni



pozno popoldne pa malo plaval v mrzlem morju! videti ni bilo kaj dosti



no, ribe so, ampak take kot jih Jan ulovi



Tone je končno namestil ograjico na katero smo se zelo navadili



pogled na bivše sidrišče, sedaj bojišče; ponekod so kar malce preveč skupaj boje



z Janom čez hrib na drugo stran otoka kjer je Aci Marina s ceno nad 90€ za našo barko



zelo urejena pot na drugo stran hriba je polna kaktusov



pozabljeno kolo, prazna steklenica mimo katere gre vsak dan vsaj 100 ljudi...

17. junij 2020, sreda

Pakleni otoci - Trogir, Hrvaška

Kopanje je na vrsti tudi jutraj. Bolj kot ne neprostoovoljno. Saj, z vremenom ni nič narobe, nasprotno. Lepo sončno in toplo jutro je. Problem je drugje. Problem je v temperaturi morja, ki je samo enaindvajset stopinj, hic! Ampak. En pogrinjek je odletel v morje. In se potopil na dno. Potrebna je akcija. Jan gre v izvidnico in ga locira na morskem dnu. Jaz grem po napotkih na dno in ga poberem. Vesna gre delat Janu družbo. In tako smo bili v morju vsi. Skupno smo plavalili skoraj eno uro, od tega jaz pet minut.

Ob enajstih pride inkasant. On bi naplačivao bovu. Naplačivanje je svaki dan posebno, razloži. Malo nasmeha in malo resnega pogleda ga prepriča, da je usrao motku in se odpelje naprej. Da poskusi app še kje drugje. E viva Balkan! Sicer pa, kmalu tako ali tako nadaljujemo plovbo proti Trogiru. Veter se dvigne čez dobro uro in se počasi dviga celo popoldne. Jadranje začnemo v dveh boforih a štirimi vozli hitrosti, ampak proti koncu plovbe letimo cilju naproti že s preko sedmimi vozli. Takrat je vetra v polkrmo že za švoh štiri bofore. In vala za nekaj cm...

Privežemo se v ACI marino. Nije još sezona in cene so 30% nižje, kot sicer v juniju. Najcenejša od petih marin v Trogiru je. No, kasneje izvemo, da je tudi na rivo sedaj možen privez (ker ni mini kruzeric, ki sicer zavzemajo ta del obrežja) Tam je še za 8 evrov cenejše, vendar brez vključene vode in elektrike (ter wifi). No, vsaka zadeva ima prednosti in slabosti. Na pontonu v marini imamo mir, tam bi bili v centru dogajanja. Za momačko jadrnanje se ve, kje je bolje, za nas pa...

Kakorkoli, proti večeru se sprehodimo po Unescovi svetovni dediščini in si ogledamo vse od Unesca zaščitene gostilne do podrobnosti. Vesna vmes kupi štiri modrce (le kje jih je izgubila, hmmm...) in po končanem sprehodu končamo v birtiji, kjer je lastnik najbolj prijeten (hrana in cene so več ali manj povsod enake). In morda tudi zato, ker gospod vsako leto smuča v Sloveniji. Ali pa zato, ker ima prijetno hči, ki Vesni takoj priskoči na pomoč, ko se popacka z omako in rani. Prinese ji prtiček-slinček za okoli vratu in obliž za na rano. In na koncu nam pripada še nekaj na račun hiše. Počutim se kot na Kreti. Končno ste Dalmatinci pogruntali, kaj je magnet za goste, da se vrnejo...

Še sladoled in spet app. Jaz sem plačilni. Plačam in prinesem račun na mizo ter izjavim tisti slavni stavek, ki ga me je naučil Kiti, poslovni partner iz Tajske, ko sem delal še v Iskri. "Check please!". Jan takoj ugotovi, da je v rubriki app 20 kun (PDV vključen). Brez komentarja mu jih vrnejo.

In potem na barko. Na počitek. Jutri zjutraj smo se sicer imeli namen ustaviti na podvodnem muzeju, vendar... nije još sezona. Koncesionarju se očitno še ne izplača delati. Verjetno dobi od države podporo, če ne dela. Podobno kot v Janšeslaviji.

Zato delajo pa ribiči. Ravno so se vrnili z morja, ko se mimo njih vračamo v marino. Škampi in trlje so zamenjali lastnika. Cena je sindikalna, škampi so po 8 evrov za kilogram, ribe so še cenejše. Hrana za jutri je tako določena.



Jan kaže Tonetu kje je pogrinjek; ker je bila akcija, ni bilo časa premišljevati kako toplo je morje



z vsakega otoka en magnetek in ena razglednica.... žal za Čiovo nimajo nič :(; Pekarna Čiovo dela 24h/dan



most, ki povezuje otok Čiovo z mestom Trogir danes ni več tako nabit z vozili kot nekoč, saj ima zadnji dve leti nov most



malo sprehajanja po starem mestu



pogled na Čiovo iz Trogirja; kar nekaj marin je na tej strani



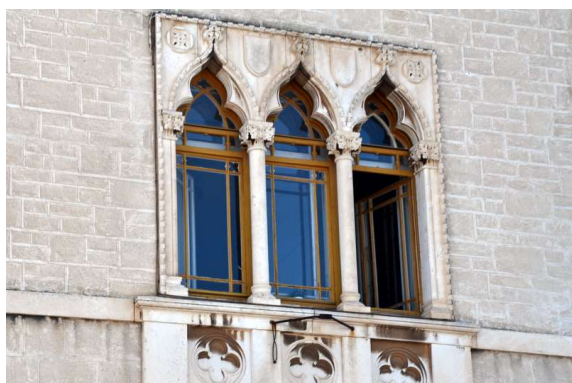
pogled na Trogir iz Čiovo; bočno bi se lahko vezali tudi v luki, saj je bilo še dovolj prostora



pripravljeni na sezono, vsi čakajo na prvi julij z upanjem, da pride veliko turistov



stara osnovna šola



od leta 1997 je Trogir pod Unescovo zaščito



ob šestih zvečer ni videti kaj dosti ljudi v lokalih in restavracijah



moderna Julija na balkonu dela selfije in jih pošilja svojemu dragemu



še zvečer je enako število plovil ...

18. junij 2020, četrtek

Trogir - Skradin, Hrvaška

Na vse zgodaj odrinemo samo zato, da bomo čim prej na cilju. Na vse zgodaj je ob devetih dopoldan. Pa tako dober namen smo imeli... Vetra najprej ni, pozneje se dvigne rahel in popoldan prijeten maestralček. Ampak. Nam se mudi. Danes je zadnji dan promocijskih cen za ogled slapov Krke. Danes je vstopnina za nas tri 100 kun, jutri bo 520 kun. V ta namen motorsailamo, ko je vetra premalo za jadrnanje vsaj s šestimi vozli hitrosti in ob pol treh popoldan smo privezani.

Vmes srečamo dve pomembni plovili. No, eno plovilo je pomembno, drugo je zanimivo. Pomembna je Lunga, zanimiv pa trajekt za en sam avto (pa še to z nekaj domišljije, recimo za Smarta). Manj zanimiva je jadrnica z jacuzijem (poleg vsega ostalega, jasno) v čarterju. V zimski sezoni stane 450.000 evrčkov na teden. Še manj zanimiva je pa motornjača podobnih dimenzij s 24 člani posadke za 12 gostov.

Da popotovanje le ni preveč dolgočasno, smo med plovbo naštudirali vse podrobnosti, ki jih mora imeti v malem prstu vsak dober tour operator. Recimo, popuste in ostale ugodnosti. Vmes sva z Janom vzela še vse kumštne besede, ki

nastopajo v (n)avioniki, razdelala razliko med headingom in bearingom, in podobno. Za piko na i pa je fant vzpostavil še delujočo radijsko povezavo vrste ship to ship (hvala, Lunga, za sparing partnerstvo). Jasno, da je bila zveza vzpostavljena v mednarodnem pomorskem (in tudi letalskem) jeziku - angleščini.

V Skradinu se vežemo v drugem poskusu. V prvem jaz ne uspem vreči 15 m štrika na obalo in Vesna ne uspe dvigniti mooringa. V drugo gre brez težav. Potem pa trčočim korakom na ladjico, ki nas odpelje do slapov. Ampak. Problemi se začnejo še pred samim začetkom (edini problemi danes, kasneje jih ni več). Vesna je namesto ene družinske, kupila tri vstopnice, dve odrasli in eno otroško (meni so sicer se vse tri zdele enako stare, samo jaz res nisem merilo). In je narodnemu parku s tem podarila eno pivo. Nič strašnega, samo zasekirala se je, ko sem ji povedal, da obstajajo družinske vstopnice. Nekorektna teta na blagajni pa tudi ni opozorila na to opcijo. App.

Na slapovih Krke sem bil že večkrat in moram reči, da bi še šel. Vsakič na novo sem navdušen. Navdušen je bil tudi Jan, ki vse skupaj gleda skozi skoraj 50 let mlajše oči. In bil je tudi edini od nas treh, ki se je podal na kopanje med labode v kristalno čisto in presenetljivo toplo reko tik pod slapovi. Nepozabno doživetje. Hja, ni jih veliko njegovih let, ki so že plavali pod slapom. Družbo so mu večinoma delali deset ali dvajset let starejši plavalci.

Večerja je nocoj planirana (in tudi izvedena) v kokpitu Male. Na sporedu so ribe in škampi, ki smo jih kupili včeraj zvečer pri ribičih v Trogiru. Klasična dalmatinska priprava. Z majhnim dodatkom. Vesna je škampom odbila glave, preden jih je popražila in potem dala v omako (z nobel imenom buzara). Tako malo je potrebno, pa je sicer silno neukusna jed lahko odlična. V omaki namreč ne plavajo tipalke in odlomljene klešče rakov. Omako se lahko celo poje. Tako, kot sem postal ljubitelj ribje juhe, ko sem jo prvič jedel izven Dalmacije (tukaj je še vedno ne znajo delati, preverjeno letos v Dubrovniku), tako bom morda celo postal ljubitelj škampov v omaki, če jih ne bodo pripravljali Dalmatinci.

In potem spat, dolg dan je bil. In kmalu bo nov dan. V takem letnem času smo...



vožnja po kanalu je bila za Jana prvič, zato zanimiva ali je res tako visok most ali ne kot piše?



pred konobo Vidrovača je bilo privezanih ob dveh popoldne že veliko plovil



in potem končno po ne vem katerem ovinku vasica Skradin pred nami



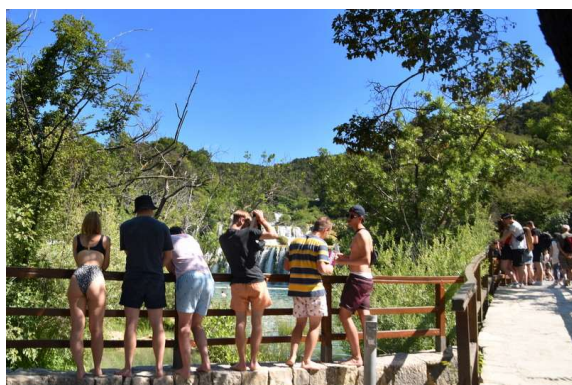
jahta Tanusha na fotografiji zgleda večja kot je sama vas



skromna vrsta ob 15.uri do slapov; menda je poleti noro in se vije vrsta do konca vasi



v NP Krka je kar nekaj lokalov s hrano in pijačo in spominki



gužva pred razgledno točko



del slapov, spodaj se Jan kopa ; je pa prepovedano iti do slapa



čudoviti modri kašji pastirji; nešteto jih je bilo



v ozadju prenovljeni stari mlini



glede na količino sladke vode bi pričakovala bolj bogate gozdove



za večerjo pa najprej malo pečenih trlj, potem pa škampi na buzaro s svežim paradižnikom (glave in klešče sem odstranila, da so mi šli v lonec)

19. junij 2020, petek

Skradin - Kosirina, Murter, Hrvaška

Zgodaj se odvežemo (ob osmih), dolga pot je pred nami. Do nedelje moramo biti v Puli. In ker bi se radi tudi malo zabavali in predvsem plavali, ni časa za poležavanje. Vendar. Čas za krmljenje labodov se vedno najde. Preko deset se jih zbere ob mali in napeto čakajo na koščke kruha. Poskusili smo sicer tudi s korenjem, pa kmalu ugotovili, da labodi niso bio-vegeterianci.

Kmalu za nami izpluje tudi Tanusha z 12 gosti in 24 člani posadke. Oni morajo biti danes v Zadru. Dva člana posadke sta na tenderju, plujeta pred megajahto in odganjata čolnice, ki bi se ji lahko našli na poti. Kanal do Šibenika je za tako grdosijo očitno precej ozek. Ali pa je kapitan neizkušen. Ali pa, najbolj verjetno, je to po predpisih, ki jih jaz ne poznam (ker jih ne rabim).

Kakorkoli, vetra ni in moj načrt je bil, da danes pridemo precej daleč proti severozahodu, ker bo že jutri za to pot potrebno orcanje (not-maj-stajl). No, s postankom za kopanje. In za delo (samo za dežurnega krmarja, ki med plovbo tega ni mogel početi). Babi in vnuk pod vodo, jaz torej za komp. In ravno, ko pojemo kosilo, dobimo telefonski klic. Promjena plana (jasno, saj smo na barki, kako bi sploh lahko bilo drugače?). Ni nam potrebno biti v Puli v nedeljo. Po novem smo lahko tukaj naokoli dokler se nam ljubi. Hmm... zaenkrat se nam še ljubi. Precej bolj, kot pa divjati proti vetru. Postanek za dnevni počitek se takoj prelevi v postanek preko noči. Vetra ni in ga niti ne pričakujem preko noči. Kar v redu bo tukaj. In Jan bo dočakal še spanje na sidru, ki si ga želi že ves čas. Danes prvič uporabimo tudi daljnogled. Sidrani smo pred semi-FKK avtokampom v zalivu z zanimivim imenom Kosi Rina (čeprav Dalmatinci pišejo ime in priimek skupaj, Kosirina, - najbrž zaradi slabega znanja slovnice).

Plan B, torej. Nikamor več se nam ne mudi. Z Janom greva v znanstveno raziskovanje okolice. Po moško. Najprej v bližnji kafič, potem na sosednji otok in na koncu še v drugi kafič (več jih ni v bližini, niti kafičev, niti otokov). Jasno, prevozno sredstvo je naš dingi, krmar pa - ve se, da to nisem jaz. Kafiči so obljudeni, otok ne. Nenaseljen je. Nobenih domorodcev nisva srečala, še manj podkurjenih kotlov. Resno premišljujeva, če ne bi na vrhu dvignila zastavo in otok razglasilo za naše ozemlje. Pa ne ozemlje Deželice, na vrhu sva mislila zapičiti piratsko zastavo.

Kosilo je spet pravoverno. Vesna je včeraj grozila, da je zamrzovalnik prazen. Pa ni bil. Tudi sedaj še ni in še nekaj barbekjujev je možnih preden bo spet potrebno stopiti v nabavo žlahtnih mesnin. Za večerjo pa palačinke. Te je pripravil kapitan (ve se, kdo je to - tisti in samo tisti, ki ima ustrezno kapitansko kapo). No, tudi jaz se moram včasih prilagajati okusu drugih.

Pred nami je temna noč. Taka, ki bi bila vseč tudi Davu Bowmanu, ki je v kultnem filmu iz leta 1968, enem najboljših vseh časov, Odiseji 2001, izjavil tisti znani stavek »It's full of stars!«. Mi smo le aktivirali Sky Map na naših telefonih in posedeli na palubi z očmi uprtimi v zvezde.



zjutraj so labodi plavali od ene do druge barke in čakali, da kaj pade pred njihov kljun



najprej smo jim vrgli nekaj koščkov bio korenja katerega je vsak zagrabil s kljunom in takoj ven izpljunil; hm, očitno ne jedo bio korenja ?



potem smo metali stari kruh katerega so z veseljem vse pojedli



vožnja kot po jezeru, no, pa saj je bilo jezero



menda so na drugem koncu zaliva hobotnice ... ampak je treba spet nazaj dobiti izgubljeno kondicijo za daljše plavanje



vse kar sva videla danes je bilo več ali manj tole; pa mogoče ena morena (samo fotka ni dobro uspela)



ni kaj dosti plovil, res pa je, da je danes petek in čarteristi, ki so se sidrali dva metra stran, so izpluli nazaj v svoj pristan



sidrani pred campom



ko sem omenila, da je očitno FKK camp, sta fanta takoj šla na sladoled



za večerjo pa Jan speče palačinke

20. junij 2020, sobota

Kosirina, Murter, Hrvaška

Hja, to je tako, če pišem politične pamflete in ne dejansko stvarnost. Včerajšnje ogledovanje zvezd je bila popolna izmišljotina, skoraj tako popolna, kot je zgodba o koronavirusu. Vsi trije smo omagali še preden je nastopila popolna noč (na netu se temu reče astronomical twilight). Zato pa je voden ogled na sporedu nocoj. Vodi ga telefon, jasno.

Zjutraj pa... čolniček v vodo in po kruh. Jan me pelje, jaz sem dober samo še za nosača, vse ostalo že obvlada. In že študira predpise o tem, kdaj lahko sam vozi dingija naokoli. Potem je šele lahko na sporedu zajtrk. In po zajtrku greva z Janom (z dingijem) po znamke za razglednice in nož za lupljenje krompirja. Nič od tega ne dobiva. Dobiva pa nekaj drugih stvari. Ampak, ne v bližini, do Betine se je potrebno sprehoditi. Pozanimava se in ob morju vodi lepa in povsem neprometna cesta z več lokali vsake toliko časa. Kot naročeno. Greva, te tri kilometre (s kafiči na vsakih nekaj sto metrov) bova pa že zmogla. In tudi sva jih, vse je bilo tako, kot so nama razložili. Edino ene malenkosti niso omenili. Vsi lokali ob poti so bili zaprti. Corona-time! Nazaj grede nisva več zaupala lokalnemu poznavanju razmer in sva raje poklicala taxi...

Popoldne mine v plavanju. Vesna in Jan gresta v ekspedicijo do obale in nazaj. Eno uro traja ogled podvodnega sveta. Hmm... očitno voda ni več tako zelo mrzla. Itak ju je pa na barki čakal topel tuš, tudi če bi bila. In ker danes ne gremo dalje, imamo čas za popravilo watermakerja. Hitreje je šlo, kot sem se bal. Visokotlačna cev je bila počena tik ob priključku. Žago za železo v roke in v šnicljanje (flekserice si nisem upal uporabiti deset centimetrov od svoje glave). Visokotlačni priključek sicer ne uspem sneti iz puhle cevi, a ni panike. Na srečo imam rezervnega in kmalu je test delovanja pozitiven (to je v v tem primeru redu - v nasprotju s testom na koronavirus).

Po roštiljadi greva z Janom na pivo (saj nisem žejen, ampak en izgovor pa vseeno potrebujeva, da se lahko peljeva na obalo z dingijem). In ko je pivo že skoraj pri koncu, sreča Jan prijateljici, še iz vrtca. Torej ni edini iz generacije, ki šprica šolo... Plani so po novem spet spremenjeni. Do preklica tako ostajamo v tem zalivu. Haugh, povedano mi je bilo!



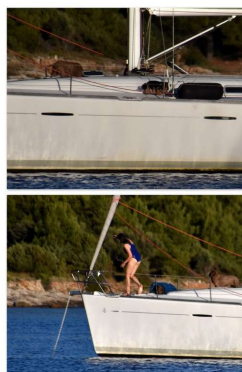
z dingijem po kruh



po zajtrku pa na malo daljši sprehod v vasico Betina



dopoldne je bilo še kar prijetno sidrišče, popoldne pa se je začelo polniti in zvečer se nam sidrajo deset metrov stran ... hm...??



tudi pri nas so morski psi :)



otok prijazen do kužkov; vendar pazite se divjih svinj :)

21. junij 2020, nedelja

Kosirina, Murter, Hrvaška

Ob desetih dopoldan je dogovorjen meeting time. Meeting place je v kafiču na obali. Kar je v redu. Z Vesno bi tam lahko spila kavico. Ampak. Corona-time (v prevodu: nije još sezona) ima svoje zakonitosti in kafič se odpira šele ob enajstih dopoldan, hic! Vesna ostane na obali v otroški družbi, jaz se odpravim v službo. Nekaj naredim, nekaj začnem delati. Potem se družba preseli na Malo in pogoji za delo so v trenutku povsem drugačni. Dokončanje del je tako predstavljeno v svetlo prihodnost.

Za danes imamo napovedan dokaj močan veter. Napoved je eno, stvarnost drugo. Vetra ni ali pa ga je malo. Nebo je toliko oblačno, celo z nekaj kapljicami, da je sonca premalo za vse naše potrebe. Kaj šele za segrevanje in proizvodnjo vode. Če se zadeve radikalno ne uredijo, bo potrebno prižgati generator.

Otroci se zabavajo, to je najbolj pomembno. Aktivnosti zelo skrbno načrtujejo. Skrbno načrtovanje pomeni, da je za vsako stvar potrebno narediti kar največ možne vožnje z dingijem. Jan to že povsem obvlada, le vedno me mora vzeti s seboj na vožnjo zaradi pravno-formalnega vzroka. No, in pa tudi kakšna izkušnja mu bo še prav prišla, da bo lahko v popolnosti prevzel vlogo dežurnega taksista. Ko jo bo, bo najbolj nastradala babi, ker se bo kar naenkrat izkazala potreba po njenem prevozu po opravih. Večkrat na dan. Velikokrat na dan! In ona sovraži vožnjo z dingijem...

Kakorkoli, s Samom greva v nabavo prepotrebne hrane. In spotoma zavijeva še na pивce za živce. Razumljivo. Ponovitev je ena, bilo pa bi jih še več, če ne bi dobila paničnega telefonskega klica, da je Mala napadena in v skrajni nevarnosti, da bo potopljena. Čarteristi se sidrajo v bližini. Popila sva pivi do konca, plačala, se odpeljala nekaj kilometrov nazaj v kamp, zložila robo iz avta v dingi, pregovorila Vesno, da gre z nama, skupaj smo se vkrcali v dingiča, se odpeljali in tudi pripeljali na Malo, skobacali v kokpit, odprli novo pijačko in na mizo dali snack, nazdravili in nekaj časa klepetali, pili in snackali in ... čarteristi so se pa še kar sidrali v naši bližini. Po kakšni uri so bili tako sidrani na varni razdalji...

Otroci zganjajo vragolije na dili za SUP, odrasli zganjamo vragolije s kozarci v rokah. Otroci nehajo zganjati vragolije na dili za SUP, odrasli še vedno zganjamo vragolije s kozarci v rokah. Otroci se preselijo v kino, odrasli nadaljujemo z zganjanjem vragolij s kozarci v rokah. Otroci družno zaspijo, odrasli pa kljub temu zavzeto zganjamo vragolije s kozarci v rokah. Vse do novega dne. Ampak. Dogajanje po polnoči spada pa v jutrišnji dnevnik.



z dingijem na obalo in nazaj večkrat :)



vsi smo se nekoč učili in vsakič se lahko še kaj novega naučimo; ampak tole nam pa ni nekako bilo jasno zakaj imajo sidro na palubi? nekaj časa so kar plutali po zalivu brez motorja...

22. junij 2020, ponedeljek

Kosirina, Murter, Hrvaška

In jutrišnji dnevnik se začne že ob sedmih zjutraj. Še premalo so plavali, še premalo so bili utrujeni! Komaj se spravim h kavici, ko je Samo že peljal SUP na sprehod in ga pripeljal do Male. Fresh bread delivery with no mooring fees. Navadili so me, da je vsak, ki pribremza naokoli inkasant. Očitno so še zalivi, kjer to ni tako.

Pozajtrkujemo in mladina se transportira na obalo, kjer se zanimacija nadaljuje v kampu. Najina zanimacija je delavna in po nekaj urah so službene dolžnosti današnjega dne pod streho. Malo pred koncem službovanja me doleti še rescue mission in spet smo popolna posadka na barki. Hja, če greš na blazino ali napihljiv čolniček v vetru, ki vleče od obale na odprto morje, moraš biti kar spreten, da se ujameš na barko. En sam poskus je, drugi poskus je možen šele čez nekaj dni. V Italiji. Alternativno... no ja, v alternativno vlogi nastopam jaz v dingiju na motor. Z motorjem se da vse rešiti.

Po kosilu je čas za počitek. Za starce. Za mladce je čas za aktivnosti. Plavanje, čofotanje in supanje. In še kakšna zadeva za vmes. Kasneje, po lepotilnem spancu, je čas za aktivnosti za vse. Le aktivnosti so različne. Starci ne čofotamo po vodi. Starci se zberemo v kafiču. In prevažamo mladež z dingijem. Tale dingič iz Južne Afrike je postal skoraj linijski brod, toliko nujno potrebnih plovb je danes opravil. In starci v kafiču se poleg tega tudi zelo zbreabno dogovarjamo. In nič ne dogovorimo. Ura je že noč, ko se končno uskladimo. Jutri ne gremo na Kornate. Jutri gremo po friške škampe "kod ribara". In uskladimo se tudi okoli braaiade škampov.

Ampak. Spet pečemo ribo, ki je še nismo ujeli...



danes ni bilo strašnega navala na naš zaliv...

23. junij 2020, torek

Kosirina, Murter, Hrvaška

Akcija! Na vse zgodaj (ob enajstih) se odpravimo v nakup morskih dobrot. Samo me krega, da bi morali iti že ob osmih, pa si mislim, da pretirava. Ampak. Ne pretirava. Prva ribarnica je že zaprta, druga tudi, tretja tudi. Zmanjka nam idej in se sesedemo za mizo kafiča na kavico za odrasle in ledeno čokolado za otroke. No, ves čas tudi planiramo, kako naprej. In splaniramo. No, najprej mestno redarstvo planira naše bivanje. Parkirnino imamo po novem plačano za 24 ur. Časa za murterske aktivnosti je potem takem kot toče.

Gremo na pošto in v urad narodnega parka. Oboje je na istem naslovu. Ampak. Na pošti ne prodajajo vstopnic, to delajo v drugem nadstropju, tam je HQ NP Kornati. Pa tam tudi ne prodajajo kart, to delajo v uradu za ovinkom. Kjer jih spet ne dobimo, ker so vezane na točno določen datum, mi pa ne vemo, kdaj bi šli, hmmm... manjana.

Zato pa imajo povsod razstavljene dezinfekcijske spraye za (obvezno) razkuževanje rok. Korono tukaj jemljejo izredno resno. Na poti smo srečali dva rešilca, enega za drugim, oba z modrimi lučmi in sireno, kako sta drvela proti Šibeniku. Ker med potjo nismo videli nobene nesreče, je edina logična razlaga, da so peljali na urgenco moža in ženo, kjer je eden od njiju kihnil v kafiču ob jutranji kavici. Lahko bi bila okužena. Dva rešilca sta pa potrebna, da je lahko zagotovljena 2 m razdalja med njima. Kakšne druge logične razlage res ne vidim.

Kakorkoli, ko vse to obdelamo, gremo v nakup ribe tipa Frozen Food Inc. Ampak. Zamudimo dve minuti in le razbijanje po vratih nam omogoča nakup. Brancini, Made in Croatia ter škampi, Product of UK. Vse iz bio, eko, ipd. ustanove, ki našo hrano krmijo z ribjo moko. No, veseli, da smo na otoku sredi morja dobili vsaj nekaj morske hrane, kupimo še deset kilogramsko lubenico in posteljico zanjo (led za ribe). In potem vklopimo še mi modro luč in po levem pasu direktno domov. Led se topi hitreje od pričakovanja, posledica globalnega segrevanja. Sledi še umirjen izlet v bližnji market po kruh in zelenjavo, kjer imajo (odprto) ribarnico z (divjimi) ribami in (svežimi) škampi. Hic, hic, hic in še enkrat hic!

No, lakota je huda reč in popoldansko braaiadno ribje kosilo niti ni izpadlo posebej slabo. Malo bolj sem podbacil s pripravo škampov na roštilju, pa je kasneje vtis popravila Vesna s škampi v buzari. Je pa popoldan minil v izogibanju morju. Od včeraj do danes se je ohladilo za krepke tri stopinje. Burja je naredila svoje. In zvečer je spet potrebno ogreti vodo za tuširanje.

Dingi je še vedno atrakcija številka ena in Jan v vsakem trenutku najde tisoč in en razlog, zakaj je potrebno kam skočiti z dingijem. Za jutri je tako planiran izlet v pizzerio v sosednjem zalivu. Otroci (med katere štejejo tudi mene, le zakaj?) gredo tja s čolničkom, starci (kamor pa, kot najstarejši, jaz ne spadam - spet, le zakaj?) pa z avtom. Tak je plan, kako se bo izpeljal, bomo pa še videli. Manjana...



potovanje na obalo in nazaj na Malo, večkrat na dan :)



naš mali motorček pelje dva dinghija, tri otroke in tri odrasle :)

24. junij 2020, sreda

Kosirina, Murter, Hrvaška

Izlet v pizzerio se je izpeljal po planu. Na kosilo smo se odpeljali proti (ne premočnemu) vetru in smo bili rahlo pošpricani, s kosila smo se vračali z vetrom in (za dingi) že kar konkretnimi valovi. Pa smo bili spet malo mokri, hic! Vmes, no vmes, smo imeli pa refuel on-the-fly (na pontonu pred restavracijo). Verjetno sicer ne bi bilo potrebno, a tako je bilo bolj varno. V vsako smer smo izpluli s polnim tankom bencina. Šofer (pardon, krmar) je bil, seveda, Jan. Moram reči, da mu sedaj gre rabota že kar dobro od rok in se zna tudi že izogniti oviram v vodi. Lahko bi (če bi formalno smel) dingija fural tudi samostojno. Če... Če bi lahko motorček zagnal. Za to je pa vseeno potrebno nekaj več moči, ki jo bo mornar-motorist morda premogel naslednje leto - če bo jedel dovolj špinače (kot prilogo k tibounu, seveda).

Popoldan v prijetni senci borovcev planiramo izlet za jutri. Vse se hitro zmenimo, nikakor pa se ne moremo uskladiti v zadnjih podrobnostih. Ali je prava količina mesa za piknik 1.800 g ali 1.850 g. Res težka odločitev, ki je nikakor ne gre prepuščati naključju. No, možno je tudi, da se nočemo prehitro uskladiti, kdo ve? Med usklajevanjem namreč praznimo kozarce. In spotoma jemo lubenico, ki se je kar nekaj časa hladila v skrinji, polni ledu. Nekateri tudi plavajo. Najpogumnejši sta Lučka in Lara, pa tudi Vesna in Samo nista od muh. Jan je do hladnega morja precej bolj zadržan, midva z Vesno pa sva v popolnosti odločena, da je hladna tekočina precej bolj prijetna v telesu, kot okoli telesa.

Sva pa z Vesno zato edina, ki bova nocoj spala na vodi. Jan se bo namreč spravil v horizontalo v šotoru. Nikoli še ni spal pod platneno streho in ga zanima, kako to izgleda. Želja se mu je tako precej enostavno izpolnila.



cerkvica Sv.Rok ima dobro razgledno točko



pogledi na otok Murter in okolico z vseh strani je zelo lep s te razgledne točke



brez zastave, pa ne gre :)



v ozadju fotografije Vransko jezero (druga barva vode)



kar nekaj marin je na Murterju



most, ki povezuje otok s celino pri Tisnem



se vidi, da še ni prave sezone, saj ni tolako plovil



goli Kornati v ozadju kamor naj bi šli jutri na izlet z Malo



Tone z otrocmi pride iz campa Kosirina na plažo Čigrađa kar z dinghijem



ves čas je vozil dinghi Jan, Tone je bil tokrat vožen ... Lara in Lučka, kot je bilo videti, sta tudi uživali



bojišče pred plažo Čigrađa; boje so last restavracije, v kateri je potem potrebno nekaj pojesti



domorodski ribiški čolniči

25. junij 2020, četrtek

Kosirina, Murter - Lavsa, Kornati, Hrvaška

Ob osmih smo zmenjeni. Ob osmih in deset minut sem na obali. Ampak. Lokalni šerifi razumljivo tako zgodaj Samu še niso uspeli prodati vstopnice za Kornate. Ob pol devetih pa smo le nekako zbrani na obali. Še transport na barko je potrebno upoštevati in točno ob osmih zjutraj (po SCDT) že plujemo. Kar v prvi zaliv na Lungu zavijemo in skok v vodo. Enaindvajset stopinj ni ravno zveličavna številka za morje, a otrok to ne moti. Niti majhnih, niti velikih. Razen Vesne. Ona striktno vztraja na 24+.

Po urici se premaknemo miljo nazaj pod Ravni Žakanj. Na sporedu je učna ura sidranja. No, in če je to učna ura, potem naj tudi traja eno uro. Vsaj šolsko uro, ker so otroci na barki. Da pa lahko zapolnimo ves ta čas, je potrebno ponavljati. Štirikrat. Šele v četrtem poskusu sidro prime v nulo. Vsi prejšnji so bili try and fail. Že malo nad dva tisoč obrati je sidro popustilo pri porušitvenem testu.

Kakorkoli, na koncu smo dobro sidrani in dobro pečemo. In dobro jemo. Nekateri tudi dobro skačejo v morje. Danes je na sporedu skakanje s premca. Višje na palubi ne gre. S Samom že študirava fiziko skoka z vrha jambora - vektorje sil, akcije in reakcije, ipd. - pa na trenutni nama dostopni stopnji matematičnega modela ugotoviva, da bi bil skok enak padcu na palubo. Ko bi se skakalec odrinil z nogami od jambora, bi pametnejši popustil - jambor bi se umaknil, Zemljina privlačna sila bi pa naredila svoje kot se šika.

Pred odhodom se mladina odpravi na plavanje do še kar oddaljenega otočka. tam se prelevijo iz plavalcev v alpiniste. Neke vrste biatlon se gredo. Biatlon posebne vrste. Oblečeni so za v vodo, sprehod poteka pa po ostrih skalah. Bose noge niso ravno primerne in v drugi fazi je na vrsti alpinistična reševalna ekspedicija z dostavo japonske na mesto, kjer so se zaplezali. Če so plavali v eno smer, bodo pa še v drugo, druge ni. Vendar, pomagam jim s štrikom, ki se ga lepo primejo in na vrsti je divjanje pod vodo. Ufff, se je naš mali dingi namatral... Se mi je pa tovrstni transport vseeno zdel bolj logičen, kot tisti od sosedov. Tam je plavalec, opremljen s plavutkami za roke in noge, vprežen z vrvo v dingi s štirimi člani posadke. In so šli na izlet po zalivu. Rikša na dalmatinski način.

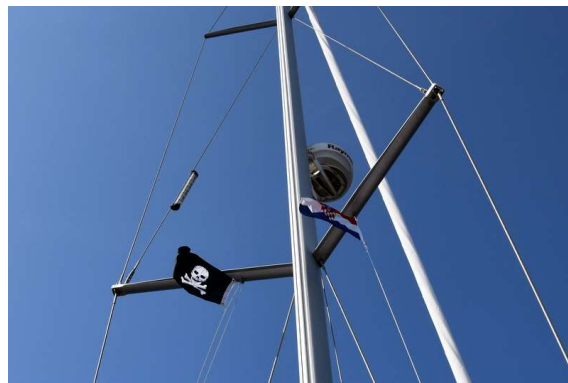
Odpeljemo se dalje, da vidimo še kaj drugega. Nekaj svetlih ur dneva je še pred nami. Delamo vodo, ki jo že zelo primanjkuje. Ampak. Na koncu ugotovimo, da smo jo naredili -100 litrov. A-ja-ja-jaaaaah! Počila je cev pri zunanjem tušu in pumpa je besno izpumpavala tank. Pod podnice. Preko slapu v spoilerju. Zaradi hrupa motorja tega nismo slišali in šele

ko je Jan ugasnil watermaker in rutinsko preveril, kakšno je stanje vode, je ugotovil, da nekaj ne štima.

Plan B. Lavsa. Z Vesno se lotiva sanacije škode, ostali pa oddingirajo na obalo. Otroci nekaj pojedjo, starci čakajo na naju. In naju ne dočakajo...



dvigovanje zastave na Mali



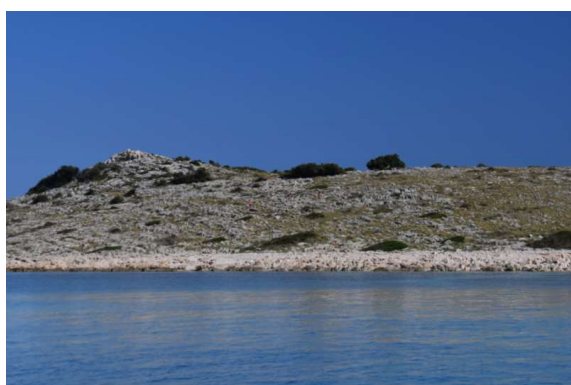
... gusarska seveda :)



opevani Kornati



pavza za kopanje je bilo skakanje v morje s palube



otroci plavajo na obalo, potem pa plezajo po hribu (bosi :))



Tone jih potem vleče na štriku za seboj, veliko vriskanja je bilo slišati



zelo malo plovil smo srečali



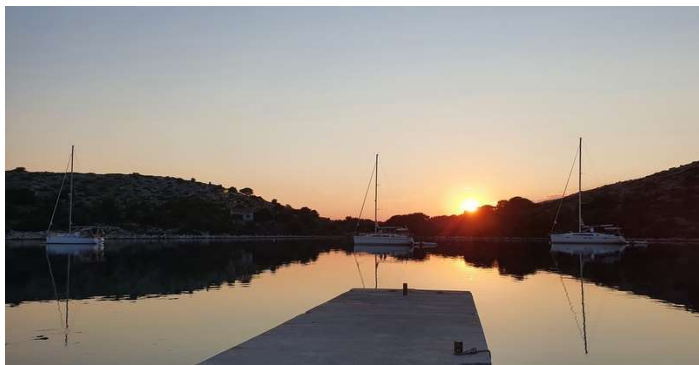
več ali manj sama skala; je bilo pa simpatično vijugati med otočki



bojišče v Lavsi z eno odprto oštarijo



večina posadke se odpelje na raziskovanje obale



samo trije smo bili tukaj ...



konoba Klif

26. junij 2020, petek

Lavska, Kornati - Kosirina, Murter, Hrvaška

V Lavsi smo bili preko noči trije, ostale gostilnice na Kornatih gostijo dvoje ali troje plovil. Končno ni gužve! Ampak. Za kopanje se ustavimo na Levrnaki, na najlepši plaži na Kornatih. In nismo sami. In ni nas malo. Veliko nas je v majhnem zalivu. Ni prav veliko prostora za sidranje. Skoraj sami Slovenci. Kar se pa najlepše plaže tiče, pa... v kategoriji lepote (no, bolj grdote, kot lepote) Kornatov morda res ni težko biti najlepša plaža, v absolutnem smislu pa zaliv Lojena ni vreden dva deci mlačne vode. Skok v turkizno morje je sicer lep, prodnata in s plastiko zasvinjana obala, pa čisto nič.

Skozi zminirano Malo Proverso zaplujemo na Žut. Na kosilo v konobo Bain, na Trip Advisorju najbolj ocenjeno gostilnico na Žutu. Še ena brca v temo. Kako zanič morajo biti šele ostale konobe v okolici! Sredi morja uspemo dobiti ribjo pašeto iz konzerve, nekaj, kar samo oni imenujejo hobotnica v solati (sestavine: 70% čebule 29% paradižnika, 1% hobotnice, sled olivnega olja), gojene brancine in patagonske kalamare. Drugega nimajo (razen čevapčičev). Za prilogo h kalamarom servirajo pa prežgan pomfri. Otroci so naročili njoke, ki so bili razkuhani do neprepoznavnosti. Še solata je nekaj posebnega, okisan krompir, ješprenj s fižolom in naribano zelje. Halo? Od mene so dobili čisto enico. Gosti so 90%

Slovenci, jedilnika v slovenščini seveda ni. Cena za ta šalabajz je bila pa četrť jurčka! In v oštariji je gužva. Boje so zasedene do zadnje, celo na pomol je vezanih nekaj bark. Le zakaj? Edina res pozitivna zadeva v tej birtiji je to, da smo se srečali s prijateljem, malo poklepetali in obujali spomine.

Naredil sem napako. Pred kosilom bi lahko za nekaj milj dvignil jadra, pa se mi ni dalo. Janovi prijateljci bi lahko videli, kaj pomeni pluti v tišini pod jadri. Odločitvi je botrovala moja lenoba. Računal sem, da bo maestral trajal do večera in da bomo prejadrali tretji današnji plov, dolg dobrih 15 milj (zakaj bi potem dvigoval jadra za tri milje?). Pa ni. Veter je sredi kosila crknil. Sedaj se sekiram zaradi napačne presoje, popraviti pa napake ne morem.

Kakorkoli, ob pol devetih zvečer smo spet sidrani v zalivu Kosirina, goste zdingiramo na obalo in se počasi spravimo h počitku. Jutri nadaljujemo proti severozahodu. Če ne dobimo drugačnih navodil...



še prve kave nismo spili, pa smo že zapustili Lavso



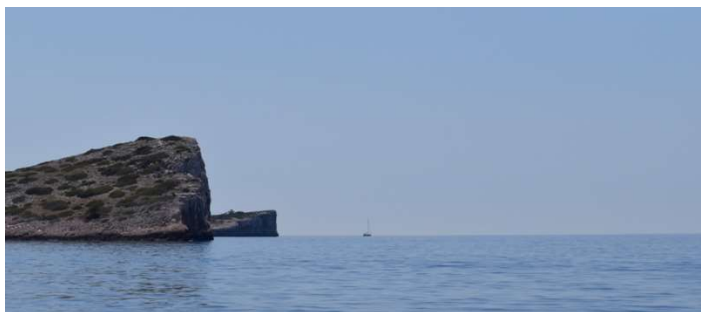
otok Kornat tudi nima kaj dosti obiskovalcev



no, pa jim je uspelo nekaj dreves ohraniti



...verjetno po po prvem juliju drugačna fotografija? če ne bodo spet razglasili karantene



osamljena jadrnica



svetilnik z novodobnimi sončnimi celicami



ozek prehod



pri Bagateli se oslički pasejo



samo sled smo pustili za seboj



nagužvano sidrišče na Žutu pred oštarijo



predjed: inčuni so bili ok, pašteta anemičnega okusa, v solati s hobotnico je bilo bolj malo hobotnice :(; tudi glavne jedi so malce razočarale ... ampak najedli smo se pa vseeno; sicer pa važna je družba s katero obeduješ, le ta pa je bila prijetna!



kosilo na Žutu; Janez (na čelu mize) je slučajno prišel mimo s svojim čolničem

27. junij 2020, sobota

Kosirina, Murter - Soline, Pašman, Hrvaška

Zapuščamo zaliv z dobrim sidriščem in slabim internetom. Po zajtrku izplujemo. Pa ne plujemo daleč. Na prvo kopanje zavijemo kar po nekaj miljah, še na Murterju. Z Janom trenirava skok na glavo. Po nekaj neuspešnih poskusih (beri: pristanku na ploho), je strah pred tem, da telo leti proti vodi z glavo naprej premagan. Po novem so skoki res na glavo in trebuh ne boli več. Seveda, potrebno bo izpiliti še tehniko in slog, a najtežji del (tisti v glavi, ki premaguje strah) je osvojen. Seveda brez dingiranja tudi tokrat ne gre. Nekaj malo smeti, kot se jih je nabralo, je nujno peljati v smetnjak na obali.

Po uri zabave v vodi in na vodi, pa naprej. Celo nekaj vetra se je dvignilo in dobro uro čisto spodobno jadramo v 2 boforih (s sunki do 7,8 vozlov). Na mini regati pometemo s konkurenco. Vsaj dvakrat smo hitrejši od druge najhitrejša barke (od tistih, ki jadrajo). Da niti ne omenjam, koliko smo hitrejši od najpočasnejše. No, tudi dvakrat...

Na Pašmanu je naslednji počitek za plavanje. In skakanje. In snorkljanje. Pod Malo je speljana globinska mreža in Jan gre takoj v ekspedicijo. Še sidro si spotoma ogleda in strokovno potrdi, da smo sidrani v redu. Jah,... jaz tega nikoli ne počnem, jaz to preverim z motorjem. Internet je spet slabo delujoč in premik je neizogiben. Tokrat se vežemo na bojo, zakurimo roštilj in pojemo kosilo. Preveč ga je bilo, vendar namesto počitka je na vrsti plavanje in skakanje. Kapitanu tokrat ne gre najbolje, pa bo umetniški vtis poskusil popraviti jutri.

Ampak. Na obzorju so črni oblaki. Jan mora domov. Jutri ob devetih zjutraj mora biti v Zadru. To so najnovejša navodila staršev. Hrvaška (baje) drvi v totalno koronalno krizo in v tej deželi nikakor ni več za živeti. Evakuacija! Hmmm... Vse naokoli nas se tare Slovencev in če vsi ti mislijo jutri ob devetih dopoldan priti v Deželico, to nekako ne bo šlo. Paranoja je res huda reč...

Slovencev je največ, daleč največ. Res, da nimamo hude konkurence, drugih gostov skoraj da ni, ampak če se kdo ne zna obnašati, so to moji sonarodnjaki. Na žalost si moram to priznati. Dretje (ne petje) in alkohol gredo skupaj z roko v roki. In na nekaterih barkah je alkohola precej. Preveč! Nekaj je pa tudi treznih (slovenskih) čarteristov, ki so se prišli učiti sidranja. Dva možakarja na motornjači, na primer, sta zadolžena za sidranje. Tik poleg nas so. Eden spušča sidro iz kokpita, drugi stoji na premcu in pove prvemu, kdaj se sidro dotakne dna 10 m nižje. »Dobro je«, se zadere, »daj še meter za vsak slučaj!« Jasno, da v taki družbi na sidrišču nimam kaj početi. Počasi mi postaja jasno, zakaj so potrebne boje in zakaj se ne sme sidrati 150 m od boj. Morda bom tudi sam raje zavil na bojo, med bojami je sidranje striktno prepovedano.

Pa še to. S prijatelji smo se zmenili, da bodo oni eno noč prespali pri nas in mi bomo eno noč prespali pri njih. Torej bomo eden drugemu nudili spanje z zajtrkom. Vendar, ne zastonj, jasno. Ceno smo tudi že določili, 200 evrov za odrasle in 50 evrov za otroke. Seveda, oboji sprejemamo tudi turistične bone. Samo še doregistrirati se moramo za turistično dejavnost.



prvi postanek danes je bil na Murterju v zalivu zraven otočka Školič; danes so imeli potapljači očitno tečaj v tem zalivu



mini pomol, očitno namenjen bolj turističnim barkam kot jadrnicam



ob 10.30 je bila plaža že kar polna in tudi v morju jih je bilo dosti



macho boyi s skuterji in najetimi motornimi čolni



drugi postanek danes je bil v zalivu Žinčena otok Pašman ... skorajda sami smo bili tukaj



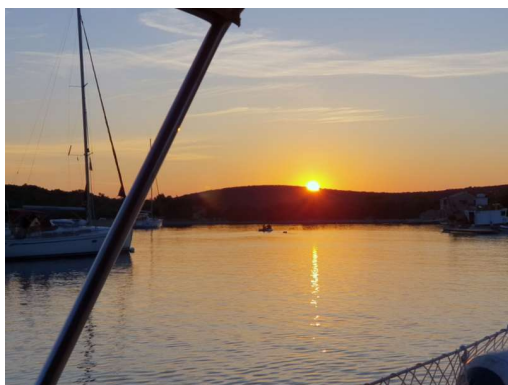
finalni postanek je bil danes v Solinah, otok Pašman (mi smo šli na severno stran zaliva)



na barki se moraš naučiti veliko veščin, med drugim tudi uporabo roštilja ...



no, še dobro, da smo se fajn najedli, ker so proti večeru dokaj blizu nas zakurili in je dišalo po celem zalivu



vse boje so bile danes zasedene (kaj šele bo?), včasih smo pravili, da so Italijani glasni, danes smo žal Slovenci taglasni v zalivih :(

28. junij 2020, nedelja

Soline, Pašman - Jazi, Molat, Hrvaška

Lepo jutro. Ko pogledam na plano, so čarteristi več ali manj že izpluli. Mi moramo čakati nadaljnja navodila, zato imamo čas za jutranje plavanje in zajtrk. In trening skakanja v morje. Ura je že krepko preko deset, ko prejmemo navodila za nadaljevanje plovbe. Danes plujemo proti Puli. Prav, pa pojdemo.

Ko je bonaca, je naša proizvodnja vode največja. Tudi tokrat. Napolnimo hladilnik s pitno ustekleničeno vodo in tanke za tuširanje in pomivanje posode. Ampak. Pridelava vode niti približno ni tako pomembna, kot kopanje. Ob poti imamo lž. Pred lepim borovim gozdičem v bonaci spustimo sidro. Roadstead, primeren za dnevno kopanje, dodobra izkoristimo. No, izkoristi ga Jan, ki je v vodi minuto po spuščanju sidra in jo zapusti nekaj minut pred dvigovanjem. In vmes ima pavzo za kosilo. Uživa v vodi.

Potem uživam jaz. Dvignil se je veter in dvignili smo jadra. In z Janom sva se takoj lotila pomorskih znanosti. Mornarski voz (znan tudi pod imenom pašnjak) je nova disciplina, ki jo obvlada. Kakorkoli, tri bofore laške orce nas lepo vodi cilju

nasproti. Pula, prihajamo! Ampak. Do Pule je daleč in Jan postavi ultimat: kopanje. Po hudih in težkih pogajanjih sklenemo kompromis. Zaliv Jazi na Molatu, 55 milj pred Pulo.

In kaj bomo počeli? Ve se. Jan bo malo snorkljal, malo plaval in malo skakal. Skok na glavo tokrat uspe brez težav. Velikokrat. Celo Vesna se je odpravila v morje, nima več izgovora, ki se imenuje 24+. Temperaturo izmerimo s termometrom in rezultat je prijetnih 25 stopinj (kar je več, kot v ogrevanem bazenu v Splitu, kamor ni hotela iti prav zaradi pravila 24+). Babica in vnuk sta v morju in veselje obeh je neizmerno. Jaz pa pazim, da se rižota ne razkuha. Razkuhala se sicer ni, jo je bilo pa na koncu moje straže občutno manj, kot na začetku.

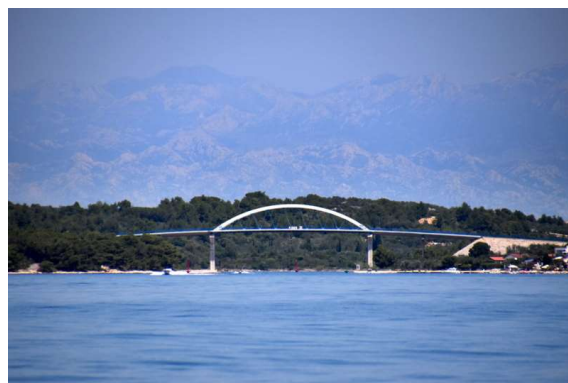
Po plavanju in večerji se z Janom odpraviva v raziskovanje Molata. Z dingijem. V pekarnici na obali lahko v nedeljo ob osmih zvečer celo kupiva svež kruh - na otoku z manj kot 200 prebivalci. Sprehod po tipični otoški vasici razkrije meni zanimivo dejstvo. Ne glede na to, da je na otoku dom ostarelih, sva srečala neverjetno veliko otrok. In večina jih je govorila slovensko. Tudi pokopališče je malo posebno. Vesna bi bila navdušena. Ljudje so pokopani v hišah. Tako, kot Evita Peron v Buenos Airesu. Takih mest mrtvih je na svetu še nekaj, v Mediteranu pa sva podobne zadeve videla le še na Korziki.

Sidrišče Jazi je tako, kot je meni všeč in je prvo te vrste na Hrvaškem. Prostora za nekaj deset bark na primerni globini (okoli 5 m) in primernem terenu (mivki) pomeni, da niti čarteristi ne morejo kaj dosti narediti narobe. Posebej še, ker nas je danes dobrih deset, skoraj sami kruzerji. Med barkami je nekaj deset metrov prostora, tako kot sem navajen. Počutim se, kot doma. Sicer pa imamo izobešeno gusarsko zastavo in se nas zaradi tega ostali tudi malo izogibajo. Včeraj sem celo slišal dve punčki, ki sta mimo priplavali na blazini "Vau, gusarji!" - seveda v slovenščini. Ko pa tudi to ne bo dovolj za odganjanje čarteristov, bom dvignil še rumeno zastavico. To bi pa zares moralo zadostovati!

Ob povratku spet čakamo navodila, kaj nam bo prinesel jutrišnji dan...



ko mimo pripelje motornjak s full gasom, ostanejo za njim valovi, ki nas krepko rolajo levo desno in vse leti naokoli



most pod Ždrelcem je prenizek za nas (med Ugljanom in Pašmanom), visok le 16,50m



novodobno naselje



na lžu je bil prvi postanek za kopanje



na nekaterih mestih je bilo dosti jadrnic.... a še se najdejo prazne luknje kjer si lahko sam



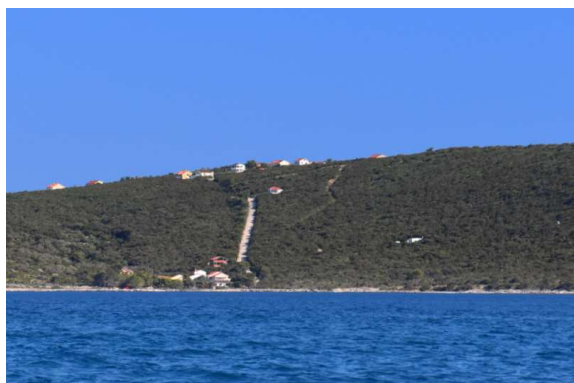
lepo smo jadrali, v ozadju otočki tri sestrice



Janov voz - pašnjak



prvi otoček od treh sestric



... ko ti napišejo ,da je to plaže le 150m... ne povedo pa, da je to višinskih metrov :)



sidrišče na Molatu je zelo veliko in imamo lahko vsa plovila zelo veliko varnostno razdaljo in si ne gledamo v krožnike



stari bunker



pokopališče na Molatu z grobnicami kot hiške

29. junij 2020, ponedeljek

Jazi, Molat - Sv. Nikola, Olib, Hrvaška

Navodila včeraj so bila jasna. Ne mudi se več. Odlično! Imamo čas za jutranji skok v morje in dingiranje na obalo. Na sprehod po kruh in razglednico. Tokrat gre Vesna zraven in z Janom prevzameva vlogo tour operaterja. Razloživa ji vsako malenkost z vsemi zgodovinskimi dejstvi tega otoka. To je pa bolj kot ne le žalostna zgodovina koncentracijskega taborišča med drugo svetovno vojno. Sva pa kar malo ponosna, da nama jo je uspelo spraviti na ekskurzijo, kjer pot vodi v hrib. Na vrhu hriba je trgovina (in, ja, imajo muhotepce - kupimo kar dva!) in pošta. Na vhodu pošte lepo piše, da je vstop dovoljen le maskiranim lopovom. Kako bi si sicer predstavljal napis "Ulaz dovoljen samo sa maskom preko lica!". Napis je sicer na pošti, sigurno pa velja tudi za poštno kočijo. Mi smo miroljubni in smo vstopili brez maske, zato smo morali pa plačati za razglednico. Pa tudi poštni uslužbenec nas ni oropal. Ni imel maske na obrazu...

Tri bofore krmnega vetra nas lepo počasi vozi proti Olibu. Najprej samo z enim jadrom, kasneje, ko se veter malo obrne, z obema. Plovba je tako prijetno umirjena, da Jan kmalu zaspi in spi krepki dve uri. Prvo sidrišče, kjer smo imeli v planu kopanje, preskočimo. Nočem ga buditi. Drugo podobno mesto smo tudi že skoraj preskočili, ko zazvoni telefon. Kako lepše bi živeli, če bi lahko ukinili stranke!

Rezultat je obrat za devetdeset stopinj, jadra dol, privez na prvo prosto bojo (resnici na ljubo, skoraj vse so še proste) in skok v morje. Sledi kurjenje in braaiada za kočerjo. Potem pa v dingi in po poti skozi gozd v metropolo Oliba (ki se tudi imenuje Olib), otoka s 140 prebivalci.

Prijetna vasica, kjer sem celo uspel slišati nekaj hrvaških besed. Vse ostalo je v slovenščini. Tudi dva hrvaška avtomobila sem videl (ostalo je bodisi neregistrirano ali pa s slovenskimi tablicami). Kakorkoli, kupiva razglednico in magnetek. In souvenir svinčnik, da Jan napiše razglednico. In ob tej priliki lahko jaz v miru spijem svoje pивce v birtiji na pomolu. Potem pa nazaj.

Ampak. Kot nobena stvar ni idealna, tudi ta nekaj kilometrski sprehod ni. Jana sredi poti nazaj grede ožulijo (stare in ponošene) japanke. Veliko stvari sem predvidel, tega pa ne. A-joj! Še predobro vem, kako je hoditi z žulji na nogah. Noč se bliža in sprehod po brezpotju ponoči ni ravno nekaj, kar sem si želel že kot majhen otrok. Naprej je treba. Nekaj časa se štuparamava, potem naju sreča pamet. No, sreča naju buoy-boy na quadu in v trenutku je situacija spet pod kontrolo. Zadnji kilometer se Jan lepo pelje, jaz pa tečem za njim. Voila!



zaliv Jazi v katerem nas je bolj malo sidranih



sprehod po Molatu



nešplje, nekaj je bilo že zrelih, sladkih



v vaški trgovini je ljubitelj košarke nalepil vse vstopnice na steno v trgovini



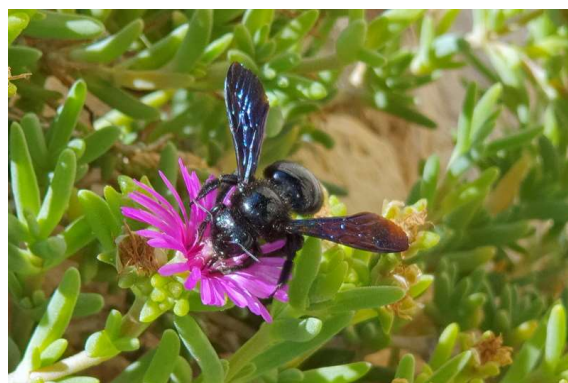
zraven blagajne pa nalepljen denar iz celega sveta res zanimivo!



na šalterju pošte je delal ata tik pred penzijo, s tempom otoškega časa ... in prav je tako !!



center vasice: opoldne je le nekaj domačinov v lokalni birtiji na kavici in pivu; tujcev ni bilo videti



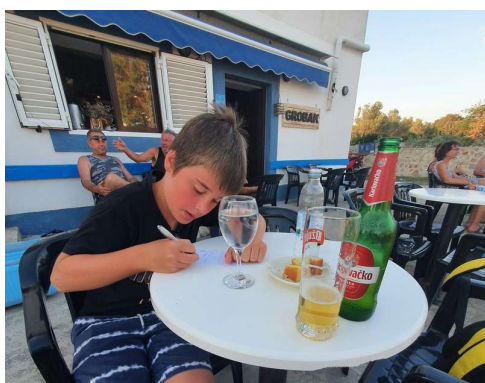
.... kje pa je čebela?



pekarna na Molatu, ki že tradicionalno 30 let peče kruh ... in samo 6 kun je bil hlebček kruha



nekaj vaških čolničev, betonirana plažica in to je to .. foto: otok Molat, Jazi



do vasice Olib je dolga pot



na sprehajalni poti Oliba ta majhna trdnjava

30. junij 2020, torek

Sv. Nikola, Olib - Sv. Ante, Silba, Hrvaška

Vremenska napoved je bila čisti kiks. Jan je še včeraj z masko preveril boje. Za vsak slučaj, če bomo imeli 40 vozlov vetra. Imeli smo za ... hmmm ... nemerljivo malo. Nasplošno se je že večkrat v tem mesecu izkazalo, da je hrvaška vremenska napoved napačna. Deklarirajo jo kot NAVTEX, ampak NAVTEX napoved na spletni strani GMDSS je precej drugačna. Očitno je hrvaški NAVTEX bolj kot ne samooklicani. Predvsem pa je pravi NAVTEX brez nepotrebnih warningov, ki jih pri DHMZ kar mrgoli. Verjetno je njihova logika, da so "on the safe side", brez kritične presoje ali je to potrebno ali ne. No, mogoče je pa vseeno potrebno - za čarteriste in njihov način sidranja. Mislim pa, da bom v bodoče raje bral kakšne druge napovedi, v zadnjem mesecu je bila ECMWF vedno bolj točna.

Za danes je bil planiran premik za 25 milj. V prvi etapi za 3 milje in v drugi za naslednje tri milje. Hmmm... Matematika nekaj ne štima. Verjetno zato, ker smo vmes srečali Vesnine fejsbukove prijatelje. Kakorkoli, najprej je na sporedu ogled vasice in potem počitek v birtiji na vrhu hriba.

Vendar. Po prvem pivcu se nam pridružijo Maja, Damjan in Jurij. In potem je še kar nekaj piv potrebnih, da se le uskladimo o nadaljnjem poteku dneva. No, na koncu smo si edini, nima smisla, da se razidemo.

Prestavimo se v sosednji zaliv, zakurimo roštilj začnemo s prehranjevanjem in počakamo na Moyo. Ki pride ravno po zaključku prehranjevanja in ob začetku odžeganja. O nadaljevanju ni kaj dosti zapisati, morda le to, da je ura že skoraj 4 zjutraj, ko pišem te vrstice...



kristalno morje v lučici otoka Silbe



lučica Silba ima še kar nekaj prostih kapacitet; jadrnice se morajo privezati s špico, ker so skale ob pomolu



določeni motivi so lepši v ČB barvah



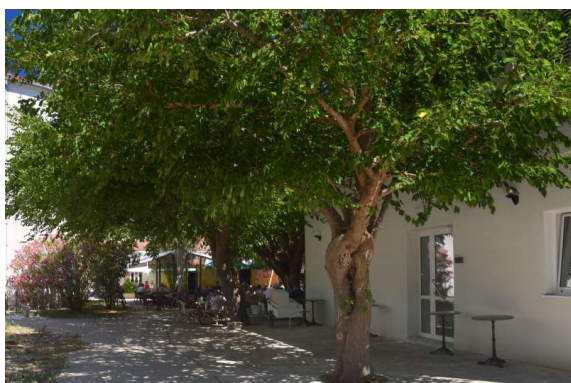
v lučici sem opazila celo dva slovenska plovila, brez posadke :)



Silba mi je ostala v spominu kot otoček s kamnitimi hišami, ograjami...



lokalček v luki z zastavami, ki so jih pustili tukaj morjeplovci



v globoki senci pod krošnjami dreves dva lokala; odlično v tej vročini spiti nekaj osvežilnega



na otoku Silba še vedno niso dovoljeni avtomobili; je pa videti veliko traktorjev :)



obvestilo na telefonski govornilnici :)



z Majo sva že kar nekaj let preko FB v stiku; tokrat sva se prvič videli v živo skupaj z njeno družino



bojišče v zalivu Sv. Ante otoka Silba



s telefonom so včasih tako slabe fotke, a za spomin bo ... Na koncu nas je bilo osem na Mali (Nina in Aleš sta se ustavila pri nas, čeprav sta bila v tranzitu)